

БОРИС МЛАДЕНОВ / YOUNG

ЮБИЛЕЙНО

**С ЛИРА
И СЛУШАЛКА**

Любими стихове

БОРИС МЛАДЕНОВ-YOUNG
С ЛИРА И СЛУШАЛКА
ЛЮБИМИ СТИХОВЕ

chitanka.info

Посвещавам тази книга на Моя Милост (!) по случай 80-годишния ми юбилей като израз на задоволство от един достойно изживян живот.

ПРЕДГОВОР

Осемдесета година! Почтена възраст, достойна за равносметка на отминалия ми живот. И както е общоприето, се захех да пресея най-доброто от баластта, който съм написал досега и да го издам в отделна, юбилейна книга. Очаквах да събера около двеста стихотворения и сонети, а се оказа накрая, че те излязоха много повече — над 300.

За да не бъда съвсем субективен, помолих приятели-читатели да ми изпратят по няколко заглавия, които те са харесали. Голяма помощ ми оказва моята племенница Адриана, редактор на книгата, като ми посочи нейните предпочитания.

В хода на оформянето на книгата промених отчасти намеренията си и вместо „най-доброто“ замених с „най-любимото“, т.е. това, което ми харесва най-много, независимо каква е качествената му оценка.

Включих и мои преводи на любими произведения от велики поети.

Така издавам тази стихосбирка за мое собствено удоволствие и като я препрочитам съм доволен от подаръка, който си направих за юбилея — удовлетворителен резултат от едно доживотно хоби!!!

Борис Младенов / Young

* * *

*Осемдесет години Бог ми отреди.
От тях в едната трета само съм живял.
През втората съм бърхтел здраво за пари,
а третата, за жалост, просто съм проспал.*

* * *

*С годините зрението отслабва, но виждаме повече.
Афоризъм*

* * *

*Започвам днес осемдесет години!
Да се оплаквам ли, че остарях
или с лице пред чуждите кончини
да се гордея, че ги доживях.*

*Те бяха плодотворни, дръзновени,
особено последните от тях,
видях мечтите си осъществени,
повторна младост сякаш изживях.*

*Доволен съм, че с хъс и с жар в сърцето
за този къс житейски интервал
написах повече от туй което
през целия живот не съм успял.*

И вдигам тост за още десетина

и чак тогава нека се спомина!

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Не знам какво си — Бог или Природа,
по твой закон и воля остарях,
едва от костно-ставни болки ходя,
гърдите ми са станали на мях.*

*Една последна радост ми остана —
да съзерцавам този хубав свят,
да гледам залеза над океана
и тихия вечерен звездопад.*

*О, колко прелест лъха от цветята,
на птиците от пъстрите пера!
И как след летен дъжд блести дъгата,
и как се люшкат зрелите жита.*

*Без ред отнемаш сетивата ти —
очите най-накрая ми вземи!*

Сидни, Австралия — 2011 г.

* * *

*Видях в небето падаща звезда...
Тъга ме жегна в чудната омая,
един живот е грабнала смъртта,
една душа е литнала към Рая.*

*Но древното поверие гласи,
че ако в този миг на съзерцание
успееш да поискаш нещо ти,
ще се изпълни твоето желание.*

*И си помислих — близо е деня,
когато тъй и с моята душа
една звезда ще падне от небето...*

*Ала в мига съдбовен, пожелан
ще се превърне в дело нечий блян.
И ми олекна някак на сърцето.*

Сидни, Австралия — 2011 г.

* * *

*Утихна бурята. Небето сиво
все още плаче свъсено над мен.
Измокрен цял, но със сърце щастливо
вървя по плажа пуст, обезлюден.*

*Прелитат с крясък чайки ужасени,
кръжат край стълб с издигнат черен флаг.
Залутан сред вълните разгневени,
се мярка подранил сърфист-смелчак.*

*Реве и стене океанът^[1] кански,
от вятър шибани вълни гигантски
със трясък се разбиват о брега;*

*Далечен грозен тътен отшумява...
Кой е могъл да сътвори такава
мъжествена, сурова красота!!!*

Сидни, Австралия — 2013 г.

* * *

*Седя на пейка в парка в майски ден,
припича жарко слънцето над мен,
лъчите му са извор лековит
за болните ми стави от артрит.*

*И дишам волно въздух чист и свеж
с отпуснати гърди на здрав младеж
и упоен от мириз на цветя,
в блажена полудрямка се топя.*

*Приятно ми е да седя така,
на птиците да слушам песента.
С очи все още жадни за живот
да гледам синкавия небосвод.*

*Защо не мога времето да спра?!
По-дълго да се радвам на мига.*

Сидни, Австралия — 2011 г.

* * *

*Разхождах се в парка в следобеден час
от мириз на свежи цветя упоен
и слушах на птиците пойния глас,
а жареше лятното слънце над мен.*

*Внезапно небесният свод притъмня,
чер облак със сянка земята покри,*

*проблясна светкавица, гръм изтрещя,
две капки погалиха моите страни.*

*Погледнах нагоре... от там, Боже мой,
дъжд рухна надолу, същински порой,
намокри ме цял от глава до пети.*

*И райско блаженство тогаз ме обзе;
зашляпах из локвите като дете —
Toux seux que vien du ciel est beni!^[2]*

Сидни, Австралия — 2012 г.

* * *

*Облаци сребристи сълзи ронят —
не от скръб, от радост плачат те;
с лек ветрец играят и се гонят,
сякаш скрили слънцето с перде.*

*Стъпвам бос по пясъците мокри,
от кога така не съм вървял!
Топлият дъждец ме гали, мокри
и измива моята печал.*

*Океанът усмирен притихва,
дремат уморените вълни
и небето нежно се усмихва —
пролет е! Сърцето ми тупти.*

*И се чувствам свеж и подмладен,
за двубой със старостта решен.*

Сидни, Австралия — 2011 г.

* * *

*Вълни пенливи — снежнобели гриви,
блестят на слънцето като седеф,
в луд бяг припрени и нетърпеливи
се гонят и настигат с бесен рев.*

*Те всички към брега са устремени,
примамва ги солидната му твърд,
но щом го връхлетят, в безредни смени
намират мигновено своята смърт.*

*И ние, хората, сме път поели,
като вълните — към миражни цели,
и всеки подсъзнателно го знай,*

*че е животът безнадежно кратък,
но пак стремглаво се стреми нататък...
И към какво? Към своя жизнен край!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Не беше сън, видение, мираж,
нито мечта, нито лелеян блян,
пред мен от слънчеви лъчи облян
изникна истински, реален плаж.*

*И дива красота ме заслепи:
обширен ситен пясък — златен прах...
по него — чайки; в сговор, в мир сред тях
пъстрееха плажуващи тълпи.*

*И бях от сладка мисъл осенен —
от днес нататък всеки божи ден
ще идвам пак за бронзов тен и спорт...*

*Едва на четвърт час от тук пешком
животът ще е в новия ни дом
безкраен празник... като на курорт!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Отмина бурята. Дъждът престана.
Зад хоризонта облакът се скри
и слънцето изгря над океана,
притихнаха пенливите вълни.*

*А на небето, блеснало в позлата,
се появи небесната дъга —
онази същата дъга позната
от миналото в родната страна...*

*И в детството ми спомен ме зарея,
наивна, чиста вяра ме обзе,
че ако някак се провра под нея,
ще найда пълно със злато гърне.*

*О, Боже! Всъщност в новата родина
аз под дъгата съм успял да мина!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Старице мила, бурята утихна.
Ела да се разходим по брега!
През облака небето се усмихна
и слънцето отново заблестя.*

*Красиви са вълните с бяла пяна,
подобно буйни гриви на коне;
върхлитат по гърба на океана,
а той под тях бушува и реве.*

*И силует на кораб в маранята,
като черупка мятан и люлян,
лети насам след дълга одисея...*

*Тъй нас ни люшка цял живот съдбата
като вълни на бурен океан
и ни на тоз далечен бряг довея!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Седим смълчани в утринни зори
на плажа върху пухкавия пясък
и в унес съзерцаваме сами
на изгрева златистия отбясък.*

*На хоризонта океанът тих
в небесните простори се прелива...
Тъй като млада булка с млад жених
и нас е свързала съдба щастлива.*

*Тържествена е тази тишина!
От думи няма нужда любовта ни —*

*изrekli сме си всичко досега,
говорят само старческите длани.*

*Една милувка е по-многословна
от всяка дълга изповед любовна!*

Сидни, Австралия — 2013 г.

* * *

*Лазурно утро. Колко го обичам!
Невчесан, необръснат — неглиже
халат върху пижамата навличам
и сядам на балкона на кафе.*

*Еспресо — млечно бяло, ароматно...
На масичката чашите са две;
говорим, пием и ни е приятно —
чудесно е и френското парфе.*

*До скоро блъскахме като хамали.
Така свободни май не сме били.
„Платното вече сме си изтъкали“ —
заслужен мир в щастливи старини.*

*Не зная друга радост по-голяма
от тази да сме живи и сме двама!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

След дълголетен робски труд най-сетне

*като проблеснат утринни зари
и слънцето тържествено просветне,
аз бих могъл да кажа: „Време, спри!“*

*Да седнем на балкона само двама,
обхванати от ленност, неглиже,
ей тъй по нощница и по пижама
да пийваме еспресото кафе.*

*Но не като подгонени две хрътки
на крак да го изгълтваме на екс,
а да го сърбаме на малки гълтки —
спокойно, нежно... сякаш правим секс(!)*

*И тъй да му се насладим до края —
не знам дали кафе ще има в Рая!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Последна вечер! На брега смълчани,
за сетен път с носталгия седим,
любваме се двама, вплели длани,
на залеза със нищо не сравним.*

*На хоризонта слънцето целува
за лека нощ смълчаните води,
с La Copca^[3] тихомълком се сбогува —
„До утре!“, сякаш нежно ѝ шепти.*

*След волната му нощна Одисея
то призори ще дойде пак при нея,
но няма да се върнем ний, уви!*

*Сбогуваме се. Но престоя кратък,
остави доживотен отпечатък
с омаята си в нашите души.*

Сан Себастьян, Испания — 2012 г.

* * *

*Блести Аламбра с вечна красота —
бижу, червена перла с изумруди,
свидетел на превратни времена,
тя днес за нов живот от сън се буди.*

*В градините ò пълни с плод и с цвят
ухаят рози, мирти зеленяят,
фонтани и каскади ромолят
и славеи в любовен унес пеят.*

*А горд палатът с древните стени,
с макарни, с арабески украсени,
предания за маврите шепти
и сякаш се занизват живи сцени —*

*султан Юсюф излиза от харема
и със дела държавни се заема.*

Гренада, Испания — 2012 г.

* * *

*Разхождаме се ний... Денят преваля.
Залязва бавно слънцето зад нас,
от хоризонта го дели копраля —*

остава му най-малко още час.

*В косите ти, поръсени с жарава,
лъчите му плетат златист венец,
а ласкаво ги роши и развява
полъхнал от морето лек ветрец.*

*Да можеше, той щеше да ти каже,
че като него бих желал така
да те погаля, а не смея даже*

*да те докосна с пръст, не ли с ръка.
Но сенките ни все по-дълги стават —
прегръщат се, в любов се обясняват.*

Сидни, Австралия — 2015 г.

** * **

*Вървим из парка — две самотни сенки.
Над нас блещукат ярките звезди;
Луната в кехлибарени отсенки
с усмивка любопитно ни следи.*

*Откликна ти на моята покана —
на тайна Първа среща с мен дойде.
Най-сетне чудото реалност стана
и ето ме на Седмото небе!*

*С младежки устрем ти се обяснявам,
във своята любов те уверявам...
Ти, доверчиво слушайки, сама*

*от смут и свян момински примаяла,
на рамото ми се отпусна цяла...*

Две сенки бяхме — станахме една!

Сидни, Австралия — 2015 г.

** * **

*Навън е есен. Вятърът свисти,
цигулка сякаш свири в тъмнината.
Лежа и слушам, примижал с очи
мелодията близка и позната.*

*Привижда ми се моят роден край.
Селяци пир пируват и гуляят —
празнуват гордо щедър урожай,
до късна нощ се веселят, играят.*

*На сутринта зора щом зазори,
на лов потеглят хрътки и ловци —
стрелба... гонитба... и трофей чудесен!*

*.....
Вивалди свири вятърът в дъжда
и аз в блаженство райско се топя
под звуците на дивната му „Есен“.*

Сидни, Австралия — 2013 г.

** * **

*Седях по изгрев слънце замечтан
на пясъчния бряг на океана,
следях вълните в бяг необуздан
с душа от лудо щастие пияна.*

*И сякаш някак си загубих слух
за шумната тълпа около мене
и в нереална тишина дочух
откъм водите тяхното шептене.*

*Красиви строфи, рими... Нямах лист,
но в творческата треска с пръст направо
ги вписах бърху пясъка златист.*

*Получи се вълнуващ мил сонет.
Една вълна го връхлетя стремглаво
и думите отнесе... ред по ред!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Величествен е залезът червен,
но тъжен — гаснещият небосвод,
предвестник на отмиращия ден;
напомня края на един живот.*

*А изгревът донася светлина.
Начало ново утрото вещай,
съдба ни обещава по-добра,
надежда, вяра, щастие безкрай...*

*Животът ми към залеза клони,
но аз обичам изгрева в зори,
да седна на брега и замечтан*

*да срещна идващия светъл ден,
с представа че животът е пред мен
и аз съм пак младеж. О, сладък блян!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Събудих се от нощен сън в мига,
когато вън се пукваше зората;
пред моя взор отстъпи тъмнината
и светлината всичко завладя.*

*На хоризонта в модра синева
проблесна ярко огнена позлата
и с красота, по новому позната,
пак триумфално слънцето изгря.*

*Роди се нов прекрасен божси ден,
животът закипя от всяка сграда,
с усилващи се глъч и шум отвред...*

*Почувствах се като новороден
и сърбайки кафето си с наслада,
изписах на салфетката сонет!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Аз срещам с трепет всеки божси ден.
Щом сутрин зърна слънцето изгряло,
под неговото златно наметало
младежка страст и дързост лумват в мен.*

*И цял от треска творческа обзет,
Пегас обяздвам, шибам го с камшика*

*и бродим двама, докато извика
на листа бял поредния сонет.*

*Той с чувства, с мисли, с рими е богат;
Те в мен намират благодатна почва —
животът сякаш днес едва започва...*

*И всеки ден от този хубав свят
аз, юношата в тяло остаряло,
посрещам като вечното начало!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Бях болен. Цяла седмица лежах
като парцал в леглото по принуда.
Причината така и не узнах —
дали бе летен грип или простуда.*

*Измъкнах се навън измъчен, стар,
на припек седнах в пъстрата градина.
Пчеличка бръмна в полет за нектар,
пропя гугутка... Самолет премина.*

*Съвзех се. Стихна моята печал.
Сърце ми лудо щастие изпита
при мисълта, че пак съм оздравял
и съм отложил райската „визита“.*

*О, колко те обичам, земен свят!
Как времето да превъртя назад?!*

Сидни, Австралия — 2012 г.

* * *

*Събуди ме среднощ неистов смях,
едва ли не акъла ми изкара;
след кратък размисъл се осъзнах,
че всъщност беше смях^[4] от кукабара.*

*Звучеше хем познат, хем някак чужд —
богата сакадирана каскада ...
За пръв път спяхме в австралийски буш
и бе за нас голяма изненада.*

*Блестяха ярко южните звезди.
От близки и от по-далечни гранки
звъняха нежно птиците-камбанки^[5]*

*и хор от кукабари огласи
земята до небесните простори,
и ехото със смях му отговори.*

Караджонг, Австралия — 1992 г.

* * *

*Почивах в лятна вечер на балкона.
Едва поемах въздуха горещ.
От три страни стените на бетона
ме пареха като същинска пещ.*

*Край мен наблизо в градската ручава
щурче засвири с весело гласче
мелодия, що спомени навява
за детството, за мириз на поле.*

*Не можех да повярвам. Бях потресен.
Задрямал ли съм? И нима сънувам?!
Ратърсих се и в слух превърнат цял,*

*разнежен, трогнат... в звуците унесен
сълза пролях. Ах още се вълнувам!
Не съм в таз градска „джунгла“ подивял!!!*

Сидни, Австралия — 2013 г.

* * *

*Сънят накрая и при мен дойде —
ефирно нежен, майчински гальовен,
докосна ме безшумно със перце
и се почувствах някак безтегловен.*

*Очите ми, след тежък трудов ден,
отпуснаха клепачи натезжали
и ангели запърхаха край мен,
приспивни песни с меден глас запяли.*

*Внезапен шум от спираща кола
покоя нощен в тъмното раздра,
последва вик и някой заговори...*

*Но аз в просъница едва ги чух
и продължих, за всичко земно глух
да се възнасям в райските простори!*

Сидни, Австралия — 2013 г.

* * *

Разбудих се сред нощ от сън дълбок,
измъчен и объркан от кошмари.
С очи се вирах... тъмно като в рог;
Часовник нейде два часа удари.

Горещо като в пещ... Цял в пот облян,
с пижама, сякаш току-що изпрана
и с още сънен ум, като пиян
се питах с ужас где ли съм — **в казана?!**

В Чистилището? Боже опази!
Налегнаха ни климатични драми
със незапомнени горещини,
с пожари, земетръси и цунами.

Не е ли вече **Ад** земята клета
на друга, неизвестна нам планета?!

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

Пчеличка прелетя край мене,
из въздуха се завъртя
и кацна някъде с жужсене
в лехата с цъфнали цветя.

Гадинка мила, работлива,
покой не знае нито ден.
Събира волна и щастлива
за своя господар полен.

Не го съзнава тя, горката,
че е робиня по създаба

с фалшива, мнима свобода...

*Не съм ли аз като пчелата —
съвременен модерен роб,
слугувал чак до своя гроб?!*

Сидни, Австралия — 2011 г.

* * *

*Защо ме будиш гургуличе мила,
защо не ме остави да поспя?
Плътта ми в полудрямка се е свила
и се разтапя в леността и нега.*

*Почивка от години аз не зная,
като подгонен ставам в шест часа,
работя още и не виждам края —
едва ли в близко бъдеще ще спра.*

*А птичето в усмивка засияло,
ме заговори с мил човешки глас:
„Дошло съм рано да ти кажа аз,*

*че вън е ярко слънце заблестяло.
Излез, порадвай се на пролетта!
За теб последна може да е тя!!!“*

Сидни, Австралия — 2011 г.

* * *

Какъв разкош е да не съм принуден

*под час да ставам всеки божји ден,
а да се излежавам полубуден
или на плажа да събирам тен.*

*Да разполагам с времето изцяло,
на себе си да бъда господар,
а не превил изнемощяло тяло,
гърба си да подлагам за самар.*

*Да тръгна без компас и да се скрия,
щастлив пенсионер, освободен
от най-изтънчения вид робия,
и да запълня своя „трудов“ ден*

*не с туй, което **трябва**, а с което
ми носи **задоволство** на сърцето!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Не зная откъде и как дойде —
ефирна лекокрила пеперудка;
запърха в зрителното ми поле
и кацна върху клонче след минутка.*

*Огледах я и агнах във захлас —
какво изящно, прелестно творение
с пастелни багри, с блясък на елмаз...
Но в този кратък миг на възхищение*

*ме лъхна жал, тъга при мисълта,
че тази красота неповторима
е краткотрайна, крехка и ранима*

*и скоро ще я покоси смъртта.
От прах създадена, пак прах ще стане —
от нея помен няма да остане.*

Сидни, Австралия — 2012 г.

* * *

*О, колко е красив този земен свят!
Аз цял живот го гледах със възхита,
наслада пих с неутолима жад,
но тъй и не успях да се наситя*

*на пъстрите му дъхави цветя,
на планините мощно възвисени,
на нежните милувки на дъжда,
на плажосовете в лятна жар облени.*

*И днес за мен пред близкия ми край
е красотата лековит балсам,
но тъжни мисли са ме обладали,*

*че ще загубя този Земен Рай,
а има ли отатък друг, не знам.
Бих искал да е тъй... Ала едва ли!*

Сидни, Австралия — 2012 г.

* * *

*Дали не си се, слънчице, успало,
та днес не ме събуди призори?
Или тропичен облак с покривало*

преди да си изгряло те закри?

*Погледнах към небето притъмняло
и моят дух се срина до земи.
„Ех — рекох си, — почти е заваляло,
ще се разминеш с плажа... Забрави!“*

*И в този миг светкавица просветна,
страхотен гръм простора разлюля.
Записка дъжд... И мисъл мимолетна
ме осени: освен за светлина,*

*от сушата, напукала се цяла,
земята е за влага зажъдняла.*

Сидни, Австралия — 2015 г.

** * **

*Неделно утро. Карам го лежерно —
на ленност и нега съм се отдал;
с наслада сърбам от кафето черно
и Лермонтов чета в оригинал.*

*Край мен са теменужки разцъфтяли
във всевъзможни форми, багри, цвят;
те в моя дом градинка са създали —
един миниатюрен райски свят.*

*И музика небесна ме опива —
сюита „Льо томбо дьо Куперен“^[6]
душата ми, доволна и щастлива,
в блаженство среща пролетния ден.*

Защо ми трябва рая в небесата,

когато тук го имам на земята?!

Сидни, Австралия — 2011 г.

* * *

*На красотата им насита няма.
Аз бих ги съзерцавал с часове.
О, всяко цвете — роза, мак, циклама...
еднакво ме привлича и зове!*

*Как бих желал, а не намирам думи
да обрисувам тази красота.
Не мога и с изкуствени парфюми
ефирния им мириз да сравня.*

*Изящни форми, багри от дъгата...
Не би могла човешката ръка
по творчество Твореца да надмине,*

*но от любов ги къса тя самата,
подрезда ги в красив букет, така
обрича красотата да загине.*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Съгледах в кофа за боклук случайно
красив букет увехнали цветя;
лежаха там разпръснати нехайно
и в този миг за тях ми дожаля.*

*Коя ли — рекох си с душа унила —
ръка бездушна с каменно сърце
е красотата нежна похитила
и я е хвърлила, за да умре?!*

*Не е ли зверска нейната направа?
Защо цветята, който уж ценя
и се кълне пред бог, че ги обича,*

*ги къса, въпреки че го съзнава,
че с таз простъпка след броени дни
на неизбежна гибел ги обрича?!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Обичах, обожавах красотата
в безбройните ѝ форми и лица.
Ще се простя с тоз свят без жал в душата,
че и след мене ще живее тя.*

* * *

*Където и да търсиш по земята,
в далечни чужди царства и земи,
не можеш да намериш красотата,
ако в сърцето си я нямаш ти.*

* * *

*Тоз, който не е имал дружба до сега
и никога в живота не е любил,
е много по-нещастен в своята самота,
от този, който двете е загубил.*

** * **

*Красивата жена е радост за окото,
а близка за сърцето и душата е добрата;
прекрасна вещ е за мъжа в дома едната,
а другата — съкровище, по-ценно от златото.*

** * **

*Разумът със любовта се разминава —
колкото по-крепка става тя,
толкова по-силно той се помрачава,
докато го грабне лудостта.*

** * **

*Тежки са веригите на брака
и за да успее да ги влочи,
трябва двойката да бъде яка,
иначе ще дойдат... помагачи!*

** * **

*Картината е музиката за очите,
ослушай се, ще чуеш нежните ѝ трели!
А музиката е картина за ушите —
вълшебни ноти, сякаш пеещи настели.*

** * **

*Тайната на музиката е това,
че без думи може да изкаже
по магичен начин всичко онова,
дето словото не може даже.*

** * **

КЛАСИЧЕСКА МУЗИКА

*Без нея аз не мога да живея!
Понасям се на нейните крила
и в царството ѝ като се зарея,
забравям всички грижи, патила...*

*Тя нови светове пред мен разкрива,
възнася ме в небесни висини;
душата ми разнежена, щастлива
в наслада и блаженство се топи.*

*Така потънал в унес и забава
я слушам омагьосан с часове.
Животът сякаш спира да тече —*

старикът в мен младеж отново става...

*И вдъховен, духовно по-богат
се връщам в грубия реален свят.*

Сидни, Австралия — 2012 г.

* * *

*Тя цялото ми същество облива,
през всички сетива прониква в мен,
и стигнала до всяка клетка жива,
с миражи ме обгръща в своя плен.*

*Пред моя взор изникват водопади,
шумят реки, потоци ромолят;
хоро извиват самодиви млади
край кладенче с овчари в горски кът.*

*Цветя разпръскват мириси упойни,
в любовен унес пеят птички пойни...
Един омаен музикален свят!*

*С незрими ласки нежните му трели
разбуждат прежни страсти закърнели
и аз се чувствам възроден и млад!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Кога съм плакал за последен път?
Не помня! Но ще е било одавна.
Щом паднат, малките деца реват —
„надуват гайдите“ в игра безславна.*

*А юношата, възрастният мъж
понасят раните със стоицизъм.
Сълза не съм проливал ни веднъж
в дела, граничещи със героизъм.*

*Но случаят, уви, ме надигра:
Едно дете с мутирал глас и песен
проникна в старческата ми душа;
До дъно развълнуван и потресен*

*от разказа му искрен, без задръжки
заплаках аз за първи път... По мъжки!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

*Пустинята^[7] от нощен сън се буди,
зората възвестява светъл ден
и в небесата — сини изумруди,
проблясва ярко изгревът червен.*

*Червени са и пясъчните дюни,
като искри на слънцето блестят,
сред тях камили диви на табуни
преживят, сухата трева пасат.*

*От малка евкалиптова горичка
прозвънва глас — аборигенска реч,
излайва динго някъде далеч,*

*прошушва гущерче, запява птичка...
В суровите пустинни равнини
сред пясъка горещ живот кипи!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

THE THREE SISTERS^[8]

*Те там стоят, на каменния блок,
от вятър шибани, три силуети,
три влюбени сестри, девойки клетки,
нелепи жертви на закон жесток.*

*И с ехото легендата мълви,
че те в dreamtime^[9] — прастаро свято време,
залюбили мъже от друго племе
и вождът ги превърнал в три скали.*

*Настанал между племената бой,
убили вожда гневните ергени,
но се оказало, че няма кой*

*магията да развали — така
останали сестрите вкаменени
по зла съдба за вечни времена!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

ВЕЧЕР НАД ЕЪРС РОК^[10]

*Денят притихва. Бавно се смрачава.
Безмълвно гасне огнената жар
и Еърс Рок с осанка величава
проблясва като златен кехлибар.*

*На небосвода месец рог извива,
край него грейват милион звезди
и вечерта, тържествено красива,
легенди древни тайнствено шепти.*

*Тъй ясно е небето! И тъй близко.
Ще го докоснеш, вдигнеш ли ръка.
Звездите се привеждат все по-ниско
и като дребни огнени слънца*

*обливат Южното полукълбо
с оранжево-червено зарево!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

** * **

ХУДОЖНИКЪТ

*На пясъчния бряг на Океана,
пред стария триножник той стои;
полуастинал в поза замечтана,
твори магия с маслени бои.*

*Денят се ражда в пурпурна премяна,
разтваря двери синьото небе
и светлината бърза и припряна
природата за нов живот зове.*

*На хоризонта с огнена позлата
припламва слънчевото зарево...
Тogaва той с палитрата богата
и с четката на бялото платно*

*за вечни времена улавя в плен
вълшебството на изгрева червен.*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

АБОРИГЕНЪТ

*Той свиреше... полуоблечен, бос
и неговото мускулесто тяло —
същинска статуя от абанос,
бе ярко под лъчите заблестяло.*

*В ръцете стискаше диджериду^[11]
и без да спре в тръбата му да духа,
за миг по-силно бузите изду
и нови странни звуци там се чува.*

*В мелодията, с нисък, басов тон —
неспиращ ек, дошъл от вековете,
изимитира динго в унисон
и смях от кукабара в нея вплете.*

*И спря, когато цялата душа
с дъха си в музиката си изля!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

ПАЛМА

(ПО ЛЕРМОНТОВ)

*Там долу, на брега на океана
под огнения пек на Куинсленд
самотна палма дреме замечтана,
сънува чужд, далечен континент.*

*Присънват ѝ се ведри паралели,
земи красиви в Севера студен
и дървеса под снежни преспи бели
в облян от ярко слънце зимен ден.*

*А връх забол в небесните простори,
мъжествен бор размахва гордо клони
и диша волно въздух чист и свеж...*

*В съня си впила в него жални взори,
не се помръдва тя, въздишки рони
и чезне от любов в нега, в копнеж!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

СТОЛЕТНИК

Над Рендвик^[12] в малък парк столетен бор
се люшкаше далеч из висините
и с връх, отправил към безкрая взор,
говореше с луната и звездите.

Величествен, мъжествен беше той,
свидетел на събития и драми,
бе устоял на бури и на зной,
бе преживял циклони и цунами.

Не бях минавал с месеци оттам.
Когато го съгледах, бях потресен —
пред мен стоеше призрак гол и ням,
като от скреж попарен в късна есен,

с изсъхнали безлистни мъртви клони...
И моето сърце сълза отрони!!!

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

BELLBIRDS

Над Караджонг^[13] луната рог извива,
изгряват с нея южните звезди,
поточе в долината ромоли —
настава вечер нежна и красива.

И птичи хор запява странна песен —
същински звън: дин-дан, дин-дан, дин-дан...
Bellbirds из буша, тайнствено смълчан,
звънят като камбанки в храм небесен.

*И дълго в дебрите непроходими
отеква техният тържествен звън.
Аз слушам омагьосан, но накрая,*

*понесен от крилати серафими,
потъвам неусетно в сладък сън
и се възнасям в лоното на Рая...*

Караджонг, Австралия — 2015 г.

* * *

ЧОВЕКЪТ КОЙТО СТРИЖЕШЕ ОВЦЕ

*Не съм видял до днес такова нещо
и как го правеше, съвсем не знам,
овците стрижеше тъй сръчно, нещо,
че нямаше на себе равен там.*

*Бях чул, че някъде мъже прочути
го вършели с голяма бързина,
но този тук на всеки две минути,
повярвайте, остригваше овца.*

*От тялото, от мишиците му здрави
течеше пот като под топъл душ,
но той, синът на огнения буш,*

*докрая темпото си не забави
и със достойнство на английски лорд
взе първенството — изтощен, но горд!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Завърнах се след двадесет години
в обрасъл като джунгла бащин двор;
домът безлюден, пуст и цял в руини
навяваше спокойствие след мор.*

*И в мен нахлуха спомени любими —
за детството, за моите младини,
за часове и дни незабравими,
с които тоз кът свиден ме дари.*

*И ето ме, обратно пак в чужбина,
в кокетна къщичка до океана —
на плажа ходя всеки ден пешком...*

*Щастлив и горд съм в новата родина,
ала, уви, сърцето ми остана
там, в онзи пуст, порутен бащин дом!*

Сидни, Австралия — 2014 г.

* * *

*Шосето в тъмното едва личи...
Колата друсва, с него лъкатуши
и ето там, под мътните звезди,
селцето в гробна тишина се гуши.*

*Обрасли тротоари с гъст трънак,
безлюдни къщи — грозни силуети
и в дъното на улицата чак
едно прозорче само тъжно свети.*

*Тук нявга в този край честит, богат
с другарчета на воля сме играли.
Днес няма никой — мъка и печал...*

*Едни са се простили с този свят,
а други нейде са се разпиляли...
И моят роден дом е запустял!*

Сидни, Австралия — 2014 г.

* * *

*Намерих стара снимка, черно-бяла,
с дечица малки в детската градина.
Душата ми, от нежност примаяла,
назад към моя детски свят замина.*

*Припомних си онези дни щастливи,
видях се на последната редица;
застанали сме кротки, срамежливи —
такива бяхме, селските дечица.*

*Познах ги до един по лицата,
но паметта ми май изневерява,
на част от тях не помня имената
и скръб усетих да ме задушавя*

*при мисълта, другарчета красиви,
че някои от нас не са веч живи!!!*

Сидни, Австралия — 2013 г.

* * *

*Навън е есен. Силен дъжд плющи,
танцуват едри капки по стъклата;
заслушан в музиката им позната
назад се връщам в детските ми дни.*

*Напразно търся, примижал очи
с угаснал взор да зърна през мъглата
онази дребна фигурка крилата,
разперила мечти да полети.*

*С каква решителност и оптимизъм
тогава вярвах, че ще дойде ден,
във който аз света ще покоря...*

*А уморен и грохнал днес навлизам
във старостта, от бъдеще лишен
с угаснал дух и скършени крила!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Редяят нашите редици!
В житейски траурен парад
другари, близки и връстници
без ред напускат този свят.*

*Смъртта към нас ръце протяга.
Пак скръбна вест получих днес —
колега, здрав и прав мъжага,
починал от инфаркт нощес.*

*Кръгът ни светски се стеснява —
на пръсти вече се броим.*

Кой знае колко ни остава!

*Но нека докато сме живи,
да пеем и се веселим
и любим бабите красиви!*

Сидни, Австралия — 2009 г.

* * *

*Прелиствам старите албуми,
изпълнени с любов и радост
и бледи фотоси без думи
ме връщат в бурната ми младост.*

*Колеги, близки и другари...
На плаж, в чужбина, на бригади...
Ех, снимките са явно стари,
но ний на тях сме много млади.*

*Телата — стройни и набити,
косите — буйни лъвски гриви,
в очите — страсти неприкрити...
о, Боже, колко сме красиви!*

*Не ний! Прекрасна, вдъхновена
е младостта ни дръзнорена!*

Сидни, Австралия — 2009 г.

* * *

Разглеждах стара снимка, пожълтяла,

*за вечността заснет забравен миг,
на нея — моя милост младолик... —
далечен ек от младост отлетяла.*

*Погледнах я стъписан, с изненада
и преоткрих във образа познат
медикът, станал бригадир брадат,
с колеги на младежката бригада.*

*Искра от моя взор като огниво
разпали огън, нежност ме обзе,
привлече ме познатото лице —
възторжено, мъжествено, красиво...*

*Аз старецът прегърбен, бледолик
се влюбих в своя мил младежки лик!*

Сидни, Австраия — 2016 г.

** * **

*И тази Бъдни Вечер в мен, старика
далечни свидни спомени извика,
назад ме върна в детските години,
във бащин дом сред близки и роднини.*

*Днес този кът е място глухо, диво,
сърцата, що туптяха там щастливо,
одавна в гробовете са изгнили.
Погребани са погледите мили,*

*лицата ведри, винаги засмяни,
изстинали са майчините длани...
Отнесе всичко бързащото време,
но спомените не успя да вземе*

*и всяка Бъдни Вечер с тях ни връща
при близките ни в родната ни къща!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Обичам в зимна вечер у дома,
завърнал се от работа по-рано,
край топлото огнище да седя
и слушам нежни звуци от пиано;*

*да гледам през скрежените стъкла
градината и двора побелели
и блеснали на лунна светлина
от сняг дървесни вейки чело свели.*

*Какво спокойствие и тишина!
Звездите мигат в свято тържество.
В далечни спомени звънят камбани...*

*И мислено усещам, че летя
към детството ми, в родното гнездо,
при близките ми край софра събрани.*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Една година още отлетя,
на случки и събития богата;
донесе радост, щастие в сърцата,*

успехи, придобивки у дома...

*Изпращаме я с чашите в ръце,
разменяме подаръци в пакети,
но няколко места са незаети —
тя неколцина близки ни отне.*

*Блестят елхите с ярки светлини
край с лакомства отрупани трапези,
звънят камбаните в среднощен час...*

*Но никакви подаръци, уви,
не могат да ни заменят онези,
които не са вече между нас!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Отметнахме поредната година,
но в този календарен период
от обкръжението ни мнозина
се разделиха с земния живот.*

*Без тях ще са различни празненствата,
но както в миналото, пак така,
ний, живите, ще седнем край софрата
със незаети няколко места.*

*Ще пием, ще ядем, ще се веселим
и пак ще спазим ритуала прост,
за здраве и късмет ще вдигнем тост*

*и с тях веселието ще споделим,
защото те в тържествения час*

в сърцата ни празнуват редом с нас!

Сидни, Австрали — 2017 г.

* * *

*Простихме се със старата година,
щастлива беше, щедра и добра!
Доволни сме, че пак ни „се размина“,
но ни се лепна още по една!*

*Премного лазарници се събраха,
краката и гърбът не ги държат;
но и редиците ни оредяха —
на пръсти близките ни се броят.*

*Ний, живите да вдигнем пълни чаши,
да срещнем Новата с „Добре дошла!“
и нека възрастта да не ни плаши,
защото божии дар е старостта!*

*Не сме с една година остарели,
а сме година повече живели!!!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Последен ден от Старата година!
Остават ни броени часове.
Успешна, здравословна тя отмина
и Новата тържествено дойде.*

*С една година още остаряхме,
а пием, пием и се веселим;
доволни сме, които оцеляхме,
че победи духът ни несломим.*

*Наздравници отекват в празненствата,
сурвакаме се близки и роднини
да бъде всеки жив, щастлив и здрав...*

*Да ни събира все така софрата
и още много следващи години
да срещаме във същия състав!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Отново Дядо Коледа пристига,
подаръци и в нас ще донесе
за всички — възрастни и дечурлига...
Възбудени и мене питат те:*

*„Какъв подарък, дядо, ти е нужен?
За най-добрия дядо на света
и много скъп да е, ще е заслужен —
кажи и нямай грижа след това!“*

*„На дядо нищо не му трябва вече.
Аз имам всичко... И съм с вас богат.
А и животът ми почти изтече...“*

*И не подаръци — дошло е време,
от Бог, догде съм жив на този свят,
да моля, **нищо да не ми отнеме!!!“***

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Светът на три устои се крепи:
на любовта, храната и шегите;
от скръб и скука, и в най-мрачни дни
със тях живота си ще разведрите.*

*За любовта (май грешно!) се твърди,
че е прерогатив на младините,
а със храна и смях до старини
безспир до края ще се насладите.*

*За тънкостите нека не спорим!
Еднакво важни са за нас и трите,
понеже са за здраве синоним
и вярвам всички ще се съгласите,*

*че е светът от гибел оцелял,
защото се е любил, ял и смял!!!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Как биха младите го възприели —
да пее грохнал дядо за любов;
с какъв сарказъм биха го осмели —
съдът им би бил грозен и суров!*

*Та те са го отписали изцяло,
за тях е допотопно съществуване,*

*одавна за интимност закърняло...
Голям майтам за всички би било.*

*А знаят ли какво е да обичат,
Амур щом бъркат с Ерос, зажаднял
за плътски пир със чашите на екс?...*

*Желанието те „любов“ наричат,
а то по всички норми и морал
е чиста порнография и секс!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Какво разбират тези луди-млади
от чувството, наречено любов?!
Не са и чували за серенади,
за шепот тих под звездния алков.*

*Девојката с готовност днес откликва
на първата пробуда на плътта;
невинността си — евтина реликва
загубва в пубертетната зора.*

*От бара хуква право към кревата
но май че всеки път мъжът е друг;
одавна бракът не е връзка свята —
неверен е и нейният съпруг.*

*А младостта ни в по-друг свят премина —
тогава скромността бе златна мина!!!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*За любовта са писали и пишат,
изписани са страници безброй;
поети страдат, чезнат и въздишат —
за влюбените няма мир, покой!...*

*За всеки тя с по нещо е различна,
със собствен облик, с уникален лик,
но общото е, че е безгранична
и че говори на всеобщ език.*

*Откакто сме човеци сътворени,
от най-далечни времена до днес
и като роби сме ѝ подчинени,*

*към нея интересът не отслабва
и всеки ред, написан в нейна чест
с неизтощима сила пак ни грабва!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Кажете ми, какво е любовта!
Лъжа, игра, шега или забава?
Защо, когато ни споходи тя
от разум и разсъдък ни лишава?*

*И влюбеният, вместо със ума,
загубил за реалността представа,
света открива с розови стъкла
и със сърцето само разсъждава.*

*Когато се разбуди някой ден,
очи отвори и се осъзнае,
че вече свършил е сънят, в почуда*

*назад отправя взор и отрезвен,
разбира чак тогаз, че любовта е
най-милата, най-сладката заблуда!*

с. Лехчево — 1958 г.

* * *

*Каква е тази сила на нагона
за продължаването на рода,
по-властна и от царската корона,
от разума... Стръвнишки хищна, зла.*

*Защо подтиква мъжката персона
да разсъждава вместо със ума
със пагубното его в панталона,
а пък жената — с нейната пола?!*

*Но кой не е изстрадал много пъти
подобна тиранична сляпа страст?!
Разсъдъка ти щом веднъж размъти,
над действията ти добива власт.*

*И пренебрегнал светския морал,
във ада на греха затъваш цял!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*За кой пореден път ни изненада
с безумството си онзи древен зов,
наречен с евфемизъм днес „любов“
и ни захвърли в шеметна отрада.*

*И поривът, обзел плътта, ни върна
безброй хилядолетия назад
в един далечен първобитен свят —
в първични форми сякаш ни превърна.*

*Материя, току-що оживяла,
без разум, без съзнание за срам,
но с ненаситен, неугасващ плам
и на наслада дива се отдала —*

*неосъзната животинска жажда,
с която вечно се самовъзражда...*

Сидни, Австралия — 2018 г.

** * **

*Тъй както нежно, мило е вълчето,
с невинността на малкото дете,
а става хищник като порасте,
така невръстното момче, в което*

*инстинктът древен на ловеца дреме,
достигне ли веднъж до пубертет,
като младеж от ловна страст обзет
усеща, че за секс дошло е време.*

*И здраво стъпил на желязно стреме
се хвърля след девойките на лов,*

*опънал лъка, винаги готов
моминството им свято да отнеме.*

*В младежа, който те с надежда чакат,
съжителстват и принцът, и дивакът!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Какво е изневярата? Какво
е грях? Загубих всякаква представа.
С душата ли е по-голямо зло
или с плътта да се изневерява.*

*Ако с флитуващ поглед съгрешиш,
нима това беда ще ти докара!
И ако в мислите си с някой спиш,
ще се приеме ли за изневяра!*

*И ако тялото си отдадеш,
а със сърцето си останеш верен...?
За мен е сложна таз гатанка стара!*

*Но ако питаш днешната младеж,
ще каже, че е флиртът лицемерен,
а секс без обич не е изневяра!!!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

Ако жена си си засегнал с нещо,

*ще тряска тя прозорци и врати,
ще се развика, ще спори горещо,
сълза ще пусне, но ще ти прости.*

*Излъжеш ли я, па макър неволно,
ще ти опява и натяква с дни —
постъпил си „нечестно, грозно, долно“ ...
Ще мине време, пак ще ти прости.*

*Удариш ли я на шега със цвете
и този път не ще се разведете,
ще ти прости окъпана в сълзи.*

*Но ако тя, законната съпруга,
случайно разбере, че имаш друга,
ще те изгони и не ще прости!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*За всяка теза има антитеза.
Денят се сменя с нощ, ноща — със ден.
Ако не влезе, няма да излезе...
Кой би умрял, ако не е роден!*

*След черна скръб веселие ни чака;
звездите не блестят без нощен мрак;
разводът е последица от брака —
приятел има ли, ще има враг.*

*До грозното изпъква красотата,
пред глупостта умът е по-голям.
Създаде, според притчата позната,
Бог Ева от реброто на Адам*

*и за греха сурово ги наказва —
наред с любов им даде и омраза!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Дори животът ми да беше ад,
пак щях да съм щастлив и благодарен,
че съм дошел на този божии свят,
тъй щедър, тъй красив, тъй лъчезарен;*

*за шанса ми **човек** да се родя,
по висши закон, безумно гениален,
с телесни адаптивни сетива,
с език и говор, с разум уникален.*

*Ала от всички земни чудеса,
които нам Природата дарява,
аз за едно бях винаги готов,*

*на вечни мъки да се обрека!
Туй чудо, таз божествена изява
бе чувството, наречено **любов!!!***

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Респект, добри обноски, маниери,
защо, къде изчезнаха, не зная!
Не може днес младеж да се намери,*

да ти отстъпи мястото в трамвая!

* * *

*Загърбихме добрата, блага дума.
Заслужила ли е такъв бойкот?!
А има сила клетник да раздума,
да преобърне цял един живот.*

* * *

*Тайната се пази най-добре,
ако в нечий гроб се закопае,
но се съхранява не по-зле,
от човекът, който не я знае.*

* * *

*Истината никога не остарява,
не увяхва, не изсъхва, не загнива.
И след сто години млада си остава —
времето я прави даже по-красива.*

* * *

*Лъжата с истина се побеждава,
съперничеството — със щедростта;
гневът със нежности се укортява,*

а злото — с добрина и с доброта.

* * *

*Откровенността, макър ценена,
ако се окаже прекалена,
вместо добродетелна, се смята
неприлична като голотата.*

* * *

*Истината има своята цена.
Както всичко на парите е в услуга;
за бедняка безпаричен, е една,
за богатия, е винаги по-друга.*

* * *

*Мъдрецът изрекъл е правда голяма.
Звучи злободневно и в новата ера:
„Приятели мои, приятелство няма,
а груб интерес... другото е химера!“*

* * *

*Мъдрец попитал някакъв младеж:
„Кажми ми, млади момко с взор орлов,
пред Щастие, Богатство и Любов*

кое едно от тях ще избереш?“

*Младежът хич не се поколебал:
„Избирам Любовта!“ — изстрелял в миг.
Тогава старецът с магичен трик
и трите неочаквано му дал.*

*„Но ти едно от тях ми обеща,
а сякаш че ми подари цял свят!“
„Да! — подчертал мъдрецът с твърд курсив.—*

*Понеже предпочете Любовта,
ти стана с нея истински богат,
а с обич и с богатство — и... щастлив!!!“*

Сидни, Австралия — 2015 г.

** * **

*Настъпни пролет в столичния град,
цъфтят зюмбюли, нарциси, лалета
и центърът със жълтите павеа
гъмжи от многолюден пътър свят.*

*Вървят засмяни хора с бодър вид,
кръстосват парка бебешки колички,
тук весел дядо, там младеж честит
или деца, запяли като птички.*

*И вред тълпи от прелестни жени,
излезли за отмора на разходка —
сирени с горда, царствена походка,
с изящни форми, с пламенни очи.*

И аз, усетил Ерос в млада плът,

*пред тази хубост чезна и копнея,
щастлив, че в моя кратък жизнен път
за любовта започвам да живея!*

София, 1954 г.

* * *

*Все един и същи сън сънувам.
В лятна вечер, скрит на клон върбов,
на русалка млада се любувам
и по нея чезна от любов.*

*Тя се къпе гола във реката
и обляна в лунна светлина,
като рибка плува и се мята —
лъскаат се ръце, гърди, бедра...*

*Гледам я — красива, стройна, сочна,
като ангел чиста, непорочна,
а в кръвта ми страсти зли горят...*

*Гмуркам се целувка да открадна,
но щом стигна до водата хладна
и сънят ми свършва всеки път!*

с. Лехчево, 1955 г.

* * *

*В чакане, в скучна почивка
тягостно мина денят;
месецът с тъжна усмивка*

грейна над селския път.

*Втурнах се с мисъл унила
в близкото пусто поле —
луд, че от моята мила
днес пак писмо не дойде.*

*Мигаха в мрака светулки,
в дъхави купи сено
полски щурчета с гъдулки
свиреха живо хоро.*

*Стана ми някак по-леко,
вмъкнах се тихо сред тях
и като легнах на меко,
дълго звездите броях.*

*Някой тогава ми рече:
(сън ли бе или какво!)
„Връщай се млади човече,
утре ще имаш писмо!“*

с.Лехчево, 1964 г.

** * **

*Затворен в древни времена
духът ми спеше в бронзов съд;
Девојка скромна и добра
съда откри в затънтен кът.*

*С наивитета на дете
тя плахо го подритна с крак,
но любопитсво я обзе
и дръпна прашния капак.*

*Освободен от своя плен,
аз ръст изправих със замах,
прегърнах я и в миг блажен
с вековна жад я обладах.*

*И от тогава до сега
съпруга скъпа ми е тя!*

София — 1987 г.

* * *

ЛИЛИЯ

*Цъфтят в градината цветята
със цветовете на дъгата
и мамят нежни и красиви,
като девици похотливи.*

*С маркуча сутрин ги поливам,
от мириса им се опивам
и тласкан от мистична сила
букет бера за мойта мила.*

*А тя, застанала на прага,
сънлива, сладко се протяга,
лицето ѝ цъфти в усмивка*

*и закачливо ми подмята:
"И аз съм цвете сред цветята,
нуждаещо се от... „поливка!“*

Сидни, Австралия — 1999 г.

* * *

*В живота ни не те видях зад мен!
Не си зад здравия ми гръб се крила,
да търсиш завет, сянка и закрила
за своя нежен пол, от мощ лишен.*

*Но и **пред мен** не тръгна ни веднъж!
Не ме задмина — беше деликатна;
причината сам смогвах да отгатна —
щадеше ЕГО-то ми като мъж.*

*А редом с **мен** вървя в семеен впряг
до рамото ми като равна с равен,
назад не изостана ни на йота.*

*И в старостта не се предаваш пак.
Посрещаме я двама с взор, отправен
към гаснещия залез на живота.*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*И днес когато взор назад отправя,
се чудя още как ли сме могли
с такава стръв и с дисциплина здрава
да покорим житейски планини.*

*Какви несгоди, трудности, прегради
преодоляхме в дружен брачен впряг!
Макър че бяхме крехки, нежни, млади,*

не вдигнахме докрая бял байрак.

*И в старините пак сме оптимисти —
със борбен дух, младежки напористи.
Но чак сега разбирам в послеслов —*

*за всички тези успехи тайни няма!
Постигнахме ги с нашата голяма,
красива, чиста, истинска любов!*

Сидни, Австралия — 2013 г.

* * *

*След половин век моята съпруга
блести все още с чар и с красота.
За нищо не света не бих със друга
я заменил — една остана тя.*

*Незаличими спомени съвместни
душите ни са свързали в едно
и няма между нас игри нечестни,
нито за трети, чужд човек, место.*

*Бе любовта ни чиста и прекрасна,
в другарство, в дружба с времето прераствана,
живяхме в хармоничен брак — мечта!*

*И ако имам друг живот, пак с нея
така бих искал да го изживея,
без нито ден, ни миг да променя!*

Сидни, Австралия — 2011 г.

* * *

*С един единствен кратък епитет
бих обрисувал моята любима
и този епитет е „несравнима“,
но той обхваща качества безчет.*

*Красива е като модел наглед,
но с красота естествена, не мнима,
в гърдите си сърце на ангел има
и нежен, благ характер като мед.*

*Тя, с диплома от университет,
е също първокласна домакиня,
а в кухнята — възшебница-богиня!..*

*Достигнах до седемдесет и пет,
но не намерих като нея друга
по-ценна и по-предана съпруга.*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Старее милата ми, кротко страда —
годините ѝ много ѝ тежат.
И болести я мъчат без пощада —
износена е крехката ѝ плът.*

*А аз макър да съм по-стар от нея,
стоически понасям старостта,
с проблемите ѝ болестни живея,
кураж ѝ вдъхвам, с думи я теша.*

*И в спомен мил унесен виждам ясно
след сватбата момичето прекрасно
в онази нощ, останали сами...*

*И вечна благодарност в мен прелива
към таз, която нежна и свенлива
моминството си с обич ми дари!*

Сидни, Австралия — 2013 г.

* * *

*Да се събудиш рано сутринта
с любимата до теб полузаспала
и топла плът, за близост закопняла
да милваш нежно с ласкава ръка.*

*И бодър, свеж, усетил лъвска мощ
да я обгърнеш и в прегръдка здрава
безумно да я любиш до забрава,
като жених през първа брачна нощ.*

*Но ако някой ден те домързи
да утолиш нагона в плът корава
и в размисъл, „To be or not to be“^[14]*

*пропуснеш своя дълг и ритуал,
сънят пред секса предпочел, тогава
ще значи, че си вече остарял.*

Сидни, Австралия — 2006 г.

* * *

*Откакто помня ний сме неразделни,
един до друг вървахме в полет смел,
по два житейски пътя паралелни
в една посока, към еднаква цел.*

*И много скоро те в едно се сляха,
сърцата ни обвърза брачна сплав
и заживяхме тъй под обща стряха
до днешен ден в съюз свещен и здрав.*

*Но има висша, по-велика сила
от всяка обич. По закон нелеп
ще се яви сама пред мен и теб,*

*но няма заедно да ни повика
в едно и също време — ден и час;
Един ще бъде пръв. Дано съм аз!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Ще дойде тя — онази ноц последна!
Ще дойде в неизбежен кобен час
и ще обгърне с плащ в прегръдка ледна
душата на единия от нас.*

*На сутринта — о, свети ритуали,
с рутинна нежност милата ръка
безжизненото тяло ще погали
и в ужас ще установи смъртта.*

*И дълго горки вопли и ридания
в безсънни ноци глухо ще ехтят...*

*За живия, в тревоги и в страдания
ще бъде самотата страшен ад.*

*Живот е, мила, докато сме двама,
един отиде ли си — живот няма!*

Сидни, Австралия — 2013 г.

* * *

*Стареем ний в спотменска надпревара —
жена и мъж в семеен маратон.
И аз се мъча да те изпреваря,
задъхан като грохнал болен кон.*

*А цял живот да си призная честно,
бях кавалер и правех все така,
че в нашето съжителство съвместно
да имаш ти във всичко преднина.*

*Но този път прощавай, моя скъпа,
аз няма първенството да отстъпя
и както съм решителност набрал,*

*не виждам нито пречка, ни причина
в мига последен да не те задмина
и пръв да стигна близкия „финал“!*

Сидни, Австралия — 2011 г.

* * *

Тя външно не е туй което бе!

*Напразно се опитвам да намеря
чертите на момичето от вчера,
с които грабна моето сърце.*

*Набръчкано е милото лице
и стройното като фиданка тяло
се е отпуснало и наедряло,
в очите ѝ умора се чете.*

*Но нейната духовна красота
и ангелската доброта безмерна,
и любовта ѝ предана и верна
не са се променили до сега.*

*Обичам я каквато е ... такава
тя все по-скъпа с времето ми става!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

** * **

*Не съм до днес изпитал самотата,
но аз я чувствам, тя е вред край мен,
във всяка стара баба непозната,
погледнала ме с взор опечален.*

*На улицата, в парка, в магазина...
отчаян зов в очите ѝ чета:
„Самотна съм... Съпругът ми почина,
децата ми напуснаха дома!“*

*Понякога дори ме заговаря,
за времето направи коментар.
Съзнавам го, достатъчно съм стар,*

*мъжа не търси в мене, а другаря
покойния съпруг да замени
в нерадостните ѝ вдовишки дни.*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

МИЛАТА СТАРИЦА

*„Ти все така си хубава и млада“ —
ѝ казах, и не беше комплимент.
А тя: „Фасада, миличък, фасада!...“ —
гласът ѝ прозвуча като ламент.*

*Изминаха години от тогава.
Запазих се и аз в приличен вид,
но спретнатата външност заблуждава —
зад нея немощен старик е скрит.*

*И чуя ли от някого похвали
по мой адрес, че съм изглеждал млад,
все нея си припомням как се жали,
че вътрешно е веч увехнал цвят.*

*И тъжните ѝ думи без отрада
мълвя: „Фасада, миличък, фасада!...“*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Тя като сянка покрай мен премина —
за миг ми заприлича на врабче
с проскубана и мокра перушина,
с отпуснати, прекършени криле.*

*Накуцваше с бастунчето, сиротна,
на две превита — явно бе под стрес,
но роклята ѝ модна бе страхотна,
прическата, обувките... — финес!*

*На младини ще е била красива.
Кой знае — и богата, може би.
След нея със въздишка похотлива
мъжете са обръщали глави.*

*Приличаше на птица наранена,
но горда и с достойнство. Несломена!*

Сидни, Австралия — 2012 г.

* * *

*С каквито и хвалебствени слова
за майка ми сонети да напиша,
все чувствам, че перото ми издиша —
не е, което заслужава тя.*

*Как с думи бих могъл да изразя
онази нейна обич безусловна
и преданост до гроб жертвоготовна,
и всеотдайност... — нямащи цена?*

*Не е възможно! Но друг начин знам,
да ѝ отдам респект. Да беше жива,*

*с делата ми тя би била щастлива.
Подарък най-желан и най-голям*

*би бил, ако в живота преуспя
и съм такъв родител като нея!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*През всички векове и времена,
във племена, съсловия, народи,
с различни обичаи, бит и моди
тя все една и съща е била.*

*Без разлика на произход и род,
на вяра, етност, класа, цвят и раса,
Бог ѝ е дал велика цел, нагласа
да ражда, да създава нов живот.*

*Но не е край родилният ѝ акт!
От него истинският дълг започва,
защото тя е благодатна почва
за обич, всеотдайност, жертви, такт...*

*Тя, майката, без отдих и отмора
нон-стоп до гроб от нас изгражда хора!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

За тях не се говори общо взето —

*безименни незнайни прадеди;
в забрава ги покри небитието,
от идентичността им ги лиши.*

*Напразно като иманяр дълбая
във миналото с векове назад.
Трохи намирам, но и с тях накрая
възраждам тяхния погинал свят.*

*От корени, прораснали дълбоко
изграждам родословното дърво,
оформям в клони тяхните останки;*

*Там горе на върха му най-високо
и моят клон в свещенно тържество
се люшка с внуците ми — свежи гранки!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*„Твоите деца не са твои деца.
Те идват чрез теб, но не от
теб.“*

Древна мъдрост

*Баща и син сме по закон,
но в родословното дърво
не съм филиз от твоя клон —
аз имам чуждо потекло.*

Чрез теб дойдох на този свят,

*но нося поетичен ген,
от някой древен бард-номад
по път нелеп онаследен.*

*Духът му горд е съхранен
като послание у мен,
отправено към вечността...*

*И аз по стар закон натам
като херолд ще го предам
на бъдещите си деца.*

София — 1977 г.

* * *

*Защо съм с дух чувствителен устроен,
та плачове не мога да търпя
и чуя ли ги, тъжен и разстроен
зад тях предчувствам някаква беда.*

*Каквито да стоят зад тях проблеми
в един поток сълзите им текат,
с еднаква мощ и малки, и големи
раняват и разкъсват мойта гръд.*

*Но зная плач, като камбанка нежен —
достигне ли ме, се топя разнежен
и се възнасям умилен възбог...*

*Той нов живот широко възвестява
в родилното с успешната поява
на току-що роденият отрок!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Часовникът мълчеше полубуден,
стрелките му потрепваха едва.
Поглеждах ги тревожен и възбуден —
безкрай се очертаваше ноща.*

*От оживената родилна зала
долавях шум, неясни гласове...
Но сякаш че измина вечност цяла,
а детски глас не чух да изреве.*

*Дали в моментна дрямка бях унесен,
внезапен детски плач раздра покоя
и сякаш хор от ангели запя*

*най-нежната и най-омайна песен!
Роди се нов живот, по-скъп от моя —
най-милата, най-сладка дъщеря!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Да се не връща онзи черен ден!
Жестока вест сърцето ми попари
и тежка мъка легна върху мен,
премаза моя дух и плещи стари.*

*Най-свидното, най-скъпо същество
угасваше от болест покосено;
безпомощен до нея, свел чело,*

молитви шепнех кротко и смирено.

*Аз, атеистът, молах през сълзи
Всевишният от смърт да пощади
единствената моя щерка мила...*

*.....
„Под ножа“ тя по чудо оживя!!!
Не знам какво бе, **Бог** или **Съдба**,
но явно ѝ помогна **Висша Сила!***

Сидни, Австралия — 2012 г.

** * **

На Анита

*То бе подарък скромен, малък жест —
саксийка с цвете нежно и омайно.
Поднесе ми го в оня ден злочест
на скръб и отчаяние безкрайно.*

*И с него пожелание дойде
за здраве и късмет на дъщеря ми;
тъй може само майчино сърце
духа ни да крепи в беди и драми.*

*Лежеше тя като прекършен цвят
без дъх на хирургическата маса.
Вън чакането беше страшен ад —
агония през девет дълги часа.*

Тя, милата, напълно оздравя.

И дълго, дълго цветето цъфтя!

Сидни, Австралия — 2012 г.

* * *

*Човек не бива никога да губи
надежда до последния си час;
когато го слетят несрети груби,
би трябвало да вярва и тогаз.*

*Ний минахме премеждие голямо
със пет процента за избава шанс;
през плач се молахме за чудо само,
загубили душевен мир, баланс...*

*И то дойде в последните минути,
във тез проценти, сведени до пет;
съдба ли, Бог ли бе или късмет,*

*молитвите ни свисше бяха чути —
намерихме спасителния брод
до свиден бряг за нов честит живот!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

***Надеждата**, дори да е нищожна,
по същество е винаги **надежда**
и даже да изглежда невъзможна,
пак с вяра в чудесата ни зарежда.*

*Изпитах го на собствените плещи —
душата ми трагедия изстрада,
но с **нея**, през терзания зловещи,
преминах всички кръгове на Ада.*

*Мъждеше **тя** като свещица в мене,
закрилях я от ветровете с шепи
и стана чудо — плахото горене
във огън лумна... С шансове нелепи,*

***надеждата** ми рахитично бледа
в бедата ми се увенча с победа!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Кой е създал живота? И кога? —
Загадка вечна и неразрешима,
но щом Вселената и нас ни има,
то има и **Създател** на света!*

*Какъв е **Той**? **Природа** или **Бог**?
Или всевишна, всемогъща Сила,
която някога е сътворила
от хаоса небесния чертог.*

*Към тоз **Създател** в чер съдбовен ден,
останал без надежда и отчаян,
за помощ аз отправих скръбен зов...*

*И стана чудо — невъзможно! Мен,
неверникът, нещастен и окаян,
обсипа **Той** със своя благослов!!!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Ще помня аз до сетния си ден
онази Holly Night^[15] и онзи миг,
когато с внука ми новороден
ти се показва със сияещ лик.*

*И аз разбрах по твоите очи,
че всичко е преминало добре
и, Thank's my Lord^[16], напразни са били
вълнения, тревоги страховете...*

*А в кошчето, заспал като Христос,
съзнаващ явно своята цена,
внимание не ми обърна той...*

*И ти, отгатнал моя ням въпрос,
в усмивка по-широка засия
и гордо рече: „It's a perfect boy!“^[17]*

Сидни, Австралия — 2005 г.

* * *

*И пак е пролет. Слънцето пече.
Цветя ухаят... Пейт пойни птички...
Кръстосват парка бебешки колички
и вред народ — разбунено море.*

И аз, един от първите, съм тук.

*Сред млади баби, рано овдовели,
обединени от еднакви цели,
в количката разхождам своя внук.*

*Поглеждаме се, махаме с ръце,
обменяме хвалби, суперлативи
за бебетата сладки и красиви
и гордостта ни с тях безспир расте!...*

*Една любов безмерна и велика
за нова роля старостта извика!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

** * **

*Изпитвах ужас, страх от старостта
като от тежка болестна зараза,
ала като пристигна, се оказа,
че толкова опасна не била.*

*Напротив! Бе приятен тих сезон.
И двама внуци — палави момчета
ми чуруликаха като врабчета
и цял ден аз ги носех на дуркон.*

*Отново щастието ме обзе.
Изпитах непозната до днес радост,
навлязох в друга, чудна втора младост,
възнасях се на седмото небе.*

*И истината чак сега прозрях,
животът ми по-пълен стана с тях!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

На Джордан

*Лежим един до друг в леглото двама,
той здраво стиска моята ръка.
Приспивам го и в тъмнината няма
с тих глас народна приказка реда.*

*Превърнат в слух, той разказа попива,
но милият е капнал от игри —
личи си по прозявката сънлива,
че е готов и скоро ще заспи.*

*След миг усетих, че ме разцелува!
„Good night. I love you^[18], дядо“ — промълви.
А моето сърце се развълнува —
разнежен, трогнат, насълзих очи.*

*В таз детска обич, чиста и велика
се крие щастието на старика!.*

Сидни, Австралия — 2013 г.

* * *

*Звънец звъни, излизат ученици,
събират се в училищния двор;
Зад очилата си, присвил зеници,*

към тях отправям миопичен взор.

*Оглеждам ги — какви деца красиви!...
Охранени, облечени добре
и като птички волни и щастливи
Да можеше сега да съм дете!*

*А, ето ги... и те се появяват,
любимите ми внуци... Две лица
сред пъстрата тълпа се открояват.
Мой ред е в къщи да ги прибера.*

*Ех, дядовата гордост е голяма —
по-хубави от тях не виждам... Няма!*

Сидни, Австралия — 2012 г.

** * **

*Тъгата все по-често ме облъхва —
ефирно нежна, сякаш лек зефир.
Душата ми потръпва и въздъхва,
потъва в своя неспокоен мир.*

*Тя в щастието си неутешима,
скърби и страда, че не съм по-млад,
страхува се, че няма да ме има,
когато внуците ми порастат.*

*И няма да ги видя възмъжали...
Но най ме ужасява мисълта,
че след смъртта ми някога едва ли
те ще си спомнят, как като деца*

за тях се грижех, глезех и развличах,

и как безкрайно много ги обичах!

Сидни, Австралия — 2011 г.

* * *

На Шон

*Набира сили младото ти тяло,
със седмици и месеци расте
и става по-мъжествено, по-зряло —
не си веч дядовото ми хлапе.*

*От щастие и гордост се опивам,
но тъжна мисъл често ме гнети,
защото в твоя лик се преоткривам
в онези мои ранни младини.*

*И тъй за младостта ти се тревожа —
не го съзнаваш, че е кратка тя.
И аз не съм могъл да предположа,
че е безкрайно близко старостта.*

*Ти в своята наивност си блажен —
не можеш себе си да видиш в мен!*

Сидни, Австралия — 2013 г.

* * *

На Шон

*Докосне ли с ръцете си китара
и с устрем вдъхновен и трепет млад
любимата мелодия подкара,
той сякаш литва в друг свой чуден свят.*

*Лицето му в усмивка засиява
и цялото му волно същество
под звуците ѝ се преобразява —
превърща се в естрадно божество.*

*Той свири... свири... В песента красива
душата си разбунена излива
и нотите в мечтателен летеж*

*се извисяват пламенни и горди
и носят с юношеските акорди
възторг, тъга, вълнение, копнеж!...*

Сидни, Австралия — 2018 г.

** * **

*Твоите деца, не са твои деца...
Тяхен херолд си, не техен баща.
Те не от теб, а чрез теб са дошли,
с гени от чужди, далечни предци.*

** * **

*Когато нещо скъпо свърши, знай,
че то не е напразно отлетяло;
от всеки тъжен, безнадежден край
започва ново, по-добро начало.*

* * *

*В живота всичко става по съдба,
но съдбините кой предопределя?
Не е ли собствената ни ръка,
а не оназ божествена повеля!*

* * *

*Господи, търпение ми дай да понеса,
туй, което сам не бих могъл да променя!
Смелост — за да променя това, което бих могъл,
а за да ги различавам — мъдрост и акъл!*

* * *

*Почитай, радвай се на **дребните** неща,
че може някой ден, достигнал старостта,
като зарееш в спомените си очи,
да разбереш, че те **големи** са били.*

* * *

*Не можеш своя старт да промениш!
Животът е за жалост отлетял,
но можеш от сега, ако решиш
да промениш житейския финал.*

** * **

*Ти нямаш вече воля над вчерашния ден.
Не ти е още утрешният подчинен.
Но днешният пред теб е..., започнал е едвам.
Ако го пропилееш, виновен ще си сам.*

** * **

*Не е времето, което преминава,
истината другаде се крие —
според древнофилософската представа
преминаваме през него **ние**.*

** * **

*Когато си припомня младостта,
все още се вълнувам и жалея,
но ако трябва да се върна в нея
пак старините ще предпочета.*

*Не съм бил никога така богат
като сега със двамата си внуци
и ако доживея и правнуци,
спокойно ще напусна този свят.*

*Велико нещо е да виждам в тях
като в щафета родовите гени,
поели път към бъднини свещени.
И даже като се превърна в прах,*

*ще знам, че не напразно съм живял,
по образ свой потомство съм създал.*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Отиде си изцяло моят свят —
от него нищо живо не остана;
а само спомени — сърдечна рана,
ме връщат със носталгия назад.*

*Споделям ги със внуците си днес,
а те уж слушат съсредоточено,
но стигна ли до хурка и вретено,
загубват моментално интерес.*

*Разправям им какво е гроздобер,
как в каца гроздето с крака се мачка,
за дървеното рало, за вършачка...
Не ме разбират — нямат си хабер.*

*Но по-добре! В модерен свят родени,
не го съзнават, че са оцетени!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Не се наслушах на красиви рими,
на трелите на славей-чародей,
на гласове и музики любими,
на лирата на древния Орфей.*

*Не се нагледах на простори сини,
на паркове с разцъфнали цветя,
на скулптури изящни, на картини,
на ангелска моминска красота.*

*Не се наситих на жени горещи,
на сладостта на зрялата им плът,
жадувам още за любовни срещи.
Ех, спомените парят, но сладният!*

*Не се нарадвах и на дечурлига —
един живот за нищо ми не стига!*

Сидни, Австралия — 2013 г.

* * *

*Пред болестите всички ний сме равни.
Медали, слава, титли, сила, власт...
престават в някой кобен ден и час
пред тях да са предимства меродавни.*

*Видял съм болни бедни и богати,
живяли в глад, в мизерия, без грош
или в палати — в пищност и разкош —
еднаква болест в гроба ги изпрати.*

*Назад, на историческите сцени,
крале, велики вождове, бойци...
в могъществото си не са били
и те от болестите пощадени.*

*На всички нам съдбата е еднаква —
два метра трап накрая ни очаква!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

ЮБИЛЕЙНО — 10 ГОДИНИ КЛИНИКА ПО ХЕМАТОЛОГИЯ

*Десет години борба за искрица живот!
Стъпка по стъпка преследвахме твърдо смъртта,
търсейки в мрак непрогледен спасителен брод,
за да възвърнем отново в света радостта.*

*Десет години събирахме опит горчив,
ту победители, ту победени в двубой
с призрачен враг, но по пътя неравен, трънлив,
ни за минутка не спряхме, не бихме отбой.*

*Десет години дарявахме миг подир миг,
късахме здраве от нашите щедри сърца,
нашата обич човешка бе броня и щик,
нашата вяра — звезда пътеводна в ноца.*

*Десет години Голгота... жестока съдба,
нощи безсънни и жадни очи за живот.
Колко от тях с помощта ни намериха брод,
за да се върнат отново с усмивка в света!*

София — 1983 г.

* * *

*Като олово споменът за тях тежи —
пред себе си ги виждам. И в съня си даже.
Не може ужасът в невръстните очи
да се опише с думи, ни да се разкаже.*

*Един въпрос напиря в погледа им ням:
„Защо на нас се падна тази орисия?!“
Не зная отговора, но и да го знам,
сърце не би ми дало да им го разкроя.*

*Безмилостна, жестока беше болестта.
Лечението — изпитание голямо.
Направих всичко мъките им да смекча
и в тежкия двубой утеха виждах само*

*в това, че изпълнявах своя дълг свещен
и нямаше по-вещ, по-опитен от мен!*

Сидни, Австралия — 2013 г.

* * *

*През многолетната си кариера
какво не съм видял и преживял!
Понякога отчаян губех вера
в човечността и светския морал.*

*Одавна бе, а сякаш беше вчера —
преглеждах изнасилено дете.*

*И днес при спомена от гняв треперя —
захвърлили го бяха да умре!*

*Кое сърце с ръка окървавена,
коя нечиста съвест бе могла,
така да похити невинността?!*

*Повярвайте ми, при подобна сцена
аз се срамувах в двадесети век^[19]
да се наричам с името **човек!!!***

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Как може да застанеш пред дете
и то с усмивка болна и убита
печално те изгледа и запита
дали от болестта си ще умре?*

*Ще позволи ли твоето сърце
да кажеш истината дълго крила
или лъжа? Та то на теб разчита!
И съвестта нима не ще те спре?*

*Аз имам дълголетен трудов стаж
и кариерата ми е към края,
събрал съм много опит, такт, кураж...*

*Но даже вече старец белокош
не се срамувам днес да си призная:
„Не съм подготвен за такъв въпрос!!!“*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Те идват от небесните простори,
незрими, тихо пърхайки с крила
и Бог чрез тях с напътствени слова
ни дава благослов и ни говори.*

*И песните им нежни и омайни
се леят с чуден арфен съпровод —
за Рая, за Отвъдния живот
пред нас разкриват чудеса и тайни.*

*За всеки има ангел да го брани,
да бди над него в земния му път...
Но, (много хора ще ми възразят),*

*те също дебнат в топлите си длани
да грабнат някоя душа без жал,
щом Бог го е решил и пожелал!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Не съществува правда в този свят —
щом има пръв, то има и последен.
Един е незаслужено богат,
а друг се трепе и до гроб е беден.*

*Уж равни сме родени, но не сме.
Умът ми и до днес не проумява,
защо детето трябва да умре,
а век старикът грохнал доживява.*

*Не! Няма справедливост в този свят!
А има ли на Другия, не зная.
Но като гледам, мъка ми припада —*

*с рушвети, с връзки в траурен парад
приемат явни грешници във Рая,
а праведниците изпращат в Ада!*

Сидни, Австралия — 2012 г.

* * *

На Н. ^[20]

*Сред снежна белота в премяна бяла,
окъпана от сутрешни лъчи,
като принцеса, сладък сън заспала,
спокойна, неподвижна тя лежи.*

*Лицето ѝ в застинала усмивка
необичайно розово блести
и все тъй и във вечната почивка
е то красиво, без коси дори.* ^[21]

*Клепачите ѝ — плахи пеперуди,
притихнали, не трепват в свят покой.
Не може нищо — ни сълзи безброй,*

*ни майчиният плач да я разбуди.
През тази нощ отнесе болест зла
там, в небесата нейната душа!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

SERENITY^[22]

*Не се помръдва тялото младежко.
Спокойствие... Безмълвна пустота...
Преди минути дишането тежко
подобно ехо постепенно спря.*

*Не трепва болничното одеяло
като саван над спортните гърди;
лицето ведро, сякаш сън заспало,
в усмивка–тъжен ореол блести.*

*Не е успяла болестта^[23] му кратка
в съдбовната и смъртоносна схватка
от красотата му да го лиши...*

*Прекършен цвят в разцвета на цъфтежа.
И младостта му безнадеждно свежа,
ще прецъфти след часове, след дни!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

Сълзи съм виждал като дъжд пороен,

*разкъсвали са моето сърце
и дълго аз съм бил от тях разтроен,
забрава докато ги отнесе.*

*Но те не са били прерогативи
в живота ми на лекар и човек,
сълзи на радост в мигове щастливи
съм изживял по своя път нелек.*

*Те капят като перлени мъниста
по грейналото детско личице
и благодарност истинска и чиста
в засмяните очички се чете.*

*Сълзите на детето оздравяло
разнежват моята душа и тяло!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*От гледище на лекар аз твърдя,
че няма нищо пошло в голотата;
във всяка жива форма на плътта
божественост се крие — чиста, свята.*

*Природата искусна е била,
от тялото шедьовър е създала
и за да продължим с любов рода,
нам детеродни органи е дала.*

*Така по своя гениален план
е сляла в хармонично съвършенство
телесното с духовното блаженство*

*и само сквернословният профан
това изящество анатомично
би омърсил със прозвище: „цинично“!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Във болницата шества голотата,
но не е от музеен интерес,
защото изпълнява дейност свята —
помага на лечебния процес.*

*И смешно е дори да го спомена,
че и с нудизма няма връзка тя;
не е участница в конкурсна сцена
за Мис и Мистър Свят — по красотата!*

*Тук светските лаически представи
за грозно и красиво не важат —
критерият е сведен до един.*

*Красиви са телата, щом са здрави,
но грозна — боледуващата плът.
И здравето за хубост е аршин!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*В каквато да е възраст с пълно право
и скромното на вид човешко тяло
от здравна гледна точка, като цяло,*

се смята за красиво, щом е здраво.

*Когато лекарят го оценява,
не го вълнуват прелестите в пола,
дори плътта да е изящна гола,
я вижда грозна, ако е болнава.*

*Природата във тайнственост интимна
шедъвовър от човека е създала
и в съществуото му се е вградила...*

*За него здравето е синоним на
живот, любов, успех, триумф, възхвала
и тържество на вечната ѝ сила!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*О, суета човешка! Нямаш край.
Докато на земята съществува,
човек ламти за мним еснафски рай —
със здравето си в пот облян търгува.*

*Закупи дом, но като го сравни
със ближния си, сякаш е хралупа;
заменя го; сменява и коли;
пари, злато, луксозни вещи трупа.*

*Но други грижи болния от рак
тревожат в тежки мъки и неволи
и той едно желание лелее —*

*като заспи, да се събуди пак
и в безнадеждност трескаво се моли*

рождения си ден да доживее!

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Децата ни са всичко в този свят!
Привързани с родителски окови,
за тях на саможертва сме готови
през всеки миг, ако ни призоват.*

*С това приключват нашите права.
Макър че от плътта ни са родени,
те носят родови (не наши) гени
на прадеди от прежни времена.*

*И не е в детеродната ни власт
да искаме да станат като нас;
животът ни отрежда дълг и роля*

*да им помогнем да се изградят
почтени хора и поемат път
по собствен вкус и тяхна, лична воля.*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Какво му трябва на едно дете?
Семейство, дом, родителска защита...
Любов и топли грижи да изпита,
та волно и щастливо да расте.*

*Аз имах всичко — обич от сърце,
уют в семейство здраво и задружно,
готово всеки миг ако е нужно,
живота си за мен да отдаде.*

*В градивна атмосфера ден след ден
укрепна моят дух и лично его
и излетях в живота окрилен...*

*Щастливо детство без войни, без стрес!
Съзнавам ясно, че дължа на него
това, което представлявам днес.*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Детето с такт, с чалъм се възпитава.
Когато върши пакости, бели,
то в своята незрялост не съзнава
дали са лоши те или добри.*

*Ако му обясниш и продължава,
смъмри го леко и го опрости,
ала след всяка следваща проява
ще трябва май да го наказваш ти.*

*Но сметнеш ли, че като го наказва,
си накърнил невръстното му ЕГО,
тактично крачка отстъпи назад!*

*Поука, а не злоба и омраза,
ти би желал да породии у него
и не да го направиш невропат.*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Недей, дете, живота си разкрива,
особено когато си добре,
че хората са наплач завистлива,
не ще ти се зарадват от сърце!*

*Те „всичко хубаво“ ти пожелават,
но сбъдне ли се, завист ги гризе;
понеже вечно с нещо се сравняват,
от тях не искат да си по-добре.*

*В момента, в който почне да завижда
и слепият без зрение роден
добива пак способността да вижда,
и немият от говора лишен*

*започва да говори и хортува,
и глухият започва пак да чува!!!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*По фигура ти още си **дете**,
не бързай да се правиш по-голяма!
По модните ти дрехи се чете,
че искаш да изглеждаш млада дама.*

*На детско-юношески кръстопът
крилицата да разпериш си готова.*

*Отвред те хвалят, мамят и зоват,
но и хвалбите често са отрова.*

*Поспри се и се радвай на мига,
че си отива детската омая!
А зрелостта ще те слети сама
и цял живот ще бъде с теб, до края.*

*Но никога не ще си пак дете!
В една посока времето тече.*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Ще дойде ден в живота ви, когато
храната няма вече да ви сладни,
виното ще е кисело, дори
водата ще с вкус на гнило блато.*

*Подаръците за рождени дни
не ще ви радват и да са от злато,
ни дрехите извезани богато,
ни власт, нито имане, ни пари...*

*Единствено семейството тогава
ще ви ощастливява и крепи.
За него изневярата е брадва,*

*пазете го от любовта лукава,
за да го имате в онези дни,
когато нищо няма да ви радва!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Не чакай цяла седмица да мине,
за да отъхнеш в уикенда чак!
Кой знае, може да ти се размине —
да ти подложи някой тайно крак.*

*Не чакай девет месеца в година
за лятото, да идеш на курорт!
Пътувай и през зимата в чужбина,
ще срещнеш там и лято и комфорт!*

*Не чакай цял живот да дойде прага
на старините — те не са далече,
да го удариш на живот тогава!..*

*Живей мига сега, недей отлага,
че утре може да е късно вече —
не всеки пенсията доживява!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*В живота всеки своя избор прави.
Застане на съдбовен кръстопът
и пътища различни — **криви, прави**,
в неведоми посоки го зовът.*

*Според ума си сам реши проблема
и тръгва, своя жизнен път избрал;
по своя воля рискове поема
еднакво за успех и за провал.*

*Какъв човек ще стане в обществото?
Добър и честен, с лаври увенчан
или крадец, престъпник, наркоман...?*

*От него само зависи, защото
е всеки на съдбата си ковач —
себетворец или гробокопач!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Когато нещо можем да направим,
без разлика каквото да било,
ний вечно го отлагаме и бавим,
без да се питаме защо.*

*През младостта ни всичко е прекрасно!
В копнежите ни, в дръзките мечти
сме подсъзнателно съвсем наясно,
че то от нас самите зависи;*

*и щом желанието ни обземе,
ще го превърнем в дело без проблем,
но няма как тогава да прозрем,*

*че като го проточим дълго време,
ще се окаже някой ден и час,
че повече не зависи от нас!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*В живота всичко има две страни:
Монетата — езито и турато,
делата биват лоши и добри
и обществото — бедно и богато.*

*След тъмна нощ се ражда светъл ден.
След страшна буря — свят покой настава.
След всяка смърт — отрок новороден
скръбта превръща в радост величава.*

*Там, гдето срещнеш пошлост, грозота,
откриваш също много красота,
под най-различни форми заблестяла...*

*Две лични гледни точки... Две страни...
От теб, от никой друг не зависи
коя страна ще виждаш на медала!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

** * **

*Веднъж една от лелите ми рече:
„Неволка беше моят помагач.
Не бих отишла толкова далече
ако се вайках през сълзи и плач.*

*Запретвала съм не веднъж ръкави
и тъй съм се оправяла сама;
не чаках друг нещата да ми прави,
не се предавах лесно без борба.“*

*И аз подобно тази моя леля
не търсех трудностите да споделя,*

товара си на някой друг да дам.

*Със двете си ръце отбивах злото
и нейното превърнах в свое мото
под ново име: „Направи си сам!“*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*На тънка вейка пойна птичка пее,
душата си във песента излива;
не е стабилна клонката чуплива,
ще се прекърши, вятър щом повее.*

*Но тя съвсем на нея не разчита,
крилете ѝ са нейната опора,
разперва ги широко и в простора
към безопасно място с тях полита.*

*И ти, дете, от птичката хвърката,
от волния ѝ дух вземи поука!
Не чакай чужда помощ и сполука,
загубиш ли опора под краката.*

*На себе си, на собствените сили
разчитай в дни критични и унили!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

Когато от небето екне тътен,

*след зарево от ярки светлини
и в океана вятърът попътен
пътуващия кораб връхлети,*

*то не е с цел, под напора му бесен,
да го обърне и го потопи,
а от гигантската му мощ понесен,
да стигне обетовани земи.*

*Тъй нас ни тласкат бурите метежни,
но не към крах по земния ни път,
а бойния ни дух да укрепят,*

*за да достигнем висоти безбрежни
и в бурния житейски океан
превърнем в дело всеки блян мечтан.*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Не съм бил черноглед до днешен ден!
Да виждам всичко черно или сиво
и грозно — очевидното красиво;
да считам, че съм без късмет роден.*

*В живота с цялата му пъстрота
разчитах разумът ми да ме води,
посрещах неуспехи и несгоди
без хленчене, без някой да виня.*

*Запретвах всеки път ръкави сам
и предизвиквайки съдбата смело,
довеждах до победа всяко дело
без мисъл някога да се предам.*

*Късметът често е това, което
сами сме изградили в битието!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Из **миналото** с болка да се ровим,
да плачем над разплисканото мляко,
то значи да се оцетим двуюко —
не ще ги върнем, само ще се тровим.*

*За **бъдещето** си да се тревожим,
за нещо дете някога едва ли
ще ни се случи, век да сме живяли —
на адски мъки тъй ще се изложим.*

*А между **тях** достъпно и реално,
с възможности и шансове библейски,
е **настоящето** ни уникално;*

*от нас зависи всеки миг до края
да изживеем по епикурейски...
Това е Рая. Друг, уви, не зная!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Съдбата ни поднася изненади,
не винаги приятни и добри,
и няма как човек да предугади,*

след ден, след час какво ще го слети.

*Но трябва ли това да ни смущава?
Ако живеем в постоянен страх,
ще се лишим от спортната забава
в играта на житейския ни шах.*

*В живота ни освен успехи има
провали, несполуки и беди...
След пролет идва лято, после — зима
и пролет пак... И все така върви.*

*Съдбата всеки ден ни изненадва —
веднъж ни наскърби, друг път ни радва.*

Сидни, Австралия — 2018 г.

** * **

*Какво е младостта? Красива пролет!
Пръщиш от здраве, мощ... Кръвта ти ври...
И твоят дух разбуден в дързък полет
поема към неznайни висини.*

*И окрилен от вяра и надежда,
не го съзнаваш, че е кратка тя;
животът вековечен ти изглежда,
а той, уви, е миг от вечността!*

*За теб е старостта миражна зима,
далеч е нейният убийствен мраз
и в своята незрялост извинима
не можеш себе си да видиш в нас.*

Делят ни всъщност два сезона само,

но то е разстояние голямо!

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Не давайте на младите съвети,
ако не са ги искали от вас!
И не бъдете с „чуждото“ предвзети —
мълчете си и си правете нас!*

*Не се опитвайте да ги възпрете,
дори да са поели грешен път!
Ще си смирят един ден духовете —
сами накрая ще се вразумят.*

*Така реката буйна и пенлива
напролет от топящия се сняг
приижда, бреговете си прелива...*

*Но лято дойде ли, покой намира
и укротила лудия си бяг,
в коритото водите си прибира.*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

ДОБРОТО

*То се представя с хиляди лица,
но винаги с едно и също име*

*и в нашите представи синоним е
на благородство и на доброта.*

*Направи ли ти някой добрина,
дори наглед да ти се струва малка,
голям поврат като с магична палка
в съдбовен миг да стори би могла.*

*Доброто дело — дар от херувим,
животът е без него немислим,
над злото то победно триумфира...*

*И слепият го вижда без очи,
и глухият го чува без уши —
директно към сърцето път намира!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Добрата дума! Кой не я обича?
Приятно гали нашите уши,
но жалко, че не всеки я изрича,
а нищо не ни коства — грош дори.*

*Сравнил я бих по нежност с песен птича,
която като ехо с дни звучи
и хората един към друг привлича,
проправя път към техните души.*

*Тя в себе си магична сила крие
и в отклик на отчаян зов и вик
за помощ с нея би могла да свърне*

решилия да се самоубие;

*живота му в един единствен миг
към по-добро изцяло да обърне.*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Всичко нам полезно и приятно,
като се размислим, е бесплатно:
без пари са милата усмивка
и сънят, и сладката почивка.*

*Има ли цена добрата дума?
Колко струва, за да се издума?
А смехът? А песента омайна?
А излятата любовна тайна?*

*Всеки ги желае. И без оглед
на това, че влюбеният поглед
и онази ласкава милувка,
и прегръдката с една целувка*

*са с пари, с богатство неразменни,
те са от златото по-безценни!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Когато някой някак си ти навреди,
ти вярата си във човека не губи!
Защото нямат брой и нямат чет онез,
които зло не са ти сторили до днес.*

* * *

*Добър човек е, който прави,
не само винаги добро,
но който и с това се слави,
че никога не сторва зло.*

* * *

*Надеждата крепи човека в дни унили,
а Вярата го води към целта,
но Любовта му вдъхва нови сили...
Коя от тях по-важна е, коя?!*

* * *

*Мечтите са като хвъркати птици,
пренасят ни във утрешния ден;
И клетникът в затвора с белезници
чрез тях се чувства с дух освободен.*

* * *

*Настъпва пролет след студена зима...
Успешен край — след безнадеждна криза;
От всяка невъзможност изход има,
единствено от гроб не се излиза.*

* * *

*Тоз, който с вяра окрилен,
в браздите семена посее,
той гледа в утрешния ден
и в бъдещето веч живее.*

* * *

*Ако загубиш крак или ръка,
макър да е трагично, е логично,
че трябва да живееш, не с това,
което нямаш, а... с което е налично.*

* * *

*Щастие е, ако и в най-тежките ти дни,
близките до теб са живи и са здрави!
Всичко друго може, да се купи за пари
и да се поправи.... и да се забрави!*

* * *

*О, колко щедра е към нас била
Природата, като ни е дарила
с език и разум — уникална сила,
та с думите да вършим чудеса.*

С тях всеки би могъл да изплете

*красива чудна песен вместо с ноти
и без длето и чук да обработи
къс мрамор и му вдъхне дух, сърце...*

*Те също, като с пъстри багрила,
делата обрисуват във картина
или извезват с нишка от коприна
гоблен, не пипнат сякаш от ръка.*

*Без скритата магия на словата
животът ни би бил мечта саката.*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*На вид са само части на речта,
но изпълняват много важна роля;
веднъж изречени на свобода,
поемат пътя си по своя воля,*

*готови да извършат чудеса.
В тях дреме мощ велика, всепризната —
но както правят добрини, така
служуват също и на Сатаната.*

*И носят вести лоши и добри,
клеветят, псуват, стрелят из засада,
изричат клетви за любов, хвалби... —
въздигат в Рая или смъкват в Ада.*

*Те, нашите обикновени думи
са много по-опасни от куршуми!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*В живота нищо не е абсолютно
и нищо вечно — всичко се мени;
умират, раждат се ежеминутно
наред със нас планети и звезди.*

*И истината, крива или права,
(че права е, тя винаги твърди),
на тези правила се подчинява,
подвластна е на злато и пари.*

*И уж от времето не се променя.
Напротив! Има хиляди лица,
сменява маски и не я е еня,*

*че като се извърта и измята,
все по-неразличима става тя
от своята посестрима, лъжата!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Искрените думи не са приятни,
а приятните не са искрени.
Лао Дзъ*

Не са приятни искрените думи —

*в очите истината ни „боде“
и всеки трябва да се подвоуми,
преди на някой да я изрече.*

*Вредата с ползата да съпостави,
от всякъде да прецени дали
е връзката им на основи здрави,
на критиката ще ли издържи.*

*Човешката природа е такава,
ласкаят ни красивите слова
дори когато явно са изява
на груба подмазваческа лъжа.*

*Не са приятни искренните думи,
лъжливите сладнят като локуми!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Лицето е като открита книга,
която всеки може да чете,
да разгадава тайните му, стига
във него да се вгледа по-добре.*

*Ще види с лупата на детектива
от грижи, болки и тегла следи;
зад всяка бръчка пепелявосива
събитие съдбовно се таи.*

*Понякога усмивка мълчалива
ни казва повече от сто слова,
а тъжен влюбен поглед ни разкрива
страдания, по-тежки от смъртта.*

*И всяка горестна сълза пролята
е вопъл, стон, изтръгнат от душата!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Човек в живота си поставя цели,
с които тръгва да осъществи
онези чисти и наивно смели
от детството лелеяни мечти.*

*Ала на практика туй често значи,
че то влече след себе си проблем —
за да изпълним трудните задачи,
ще трябва в жертва нещо да дадем.*

*Така че преди в сяпа надпревара
да се заемем с тях в борба стремглава,
е нужно хладнокръвно да решим,*

*„за“ и „против“ сложили на кантара,
дали успехът ни си заслужава
цената, със която ще платим?!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Ще прозвучи изтъркано, банално,
но вече старините ме обзеха
и трябва да призная, че буквално*

приличам на протрита вехта дреха.

*Поизбелела, утеснела, къса,
с прозирни шевове, привидно здрави,
но всеки миг готова да се скъса
и наред пътя да ме изостави.*

*Това съм аз. Зад гордата фасада
телото ми се къса и разпада
и ако още ме държат краката*

*изправен, с вирнато нагоре чело,
това безспорно е заслуга, дело
на волята ми — двойник на ината!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Защо и как се случи, не разбрах —
внезапно нещо ме прободе нож
и с адски болки в гръдния ми кош
простенах аз, обзет от смъртен страх.*

*Сърцето ми прескочи и non-stop
запърха с пулс неравен, ускорен
и с яростта на див кон, хванат в плен,
на място се понесе в луд галоп.*

*Не помня, колко време продължи.
Минута? Две?... За миг ми прилоша,
пред погледа ми падна пелена...
Когато взорът ми се проясни,*

видях престилка бяла от поплин —

една сестра ми слагаше морфин!

Сидни, Австралия — 2012 г.

* * *

*На никого животът не е лесен!
През ранен или късен период
един след друг, от вихъра понесен,
ще влачи всеки кръст или хомот.*

*Велики хора, светила големи —
мъже, жени, облечени във власт,
са имали несрети и проблеми,
били са простосмъртни като нас.*

*С пари и слава са били мишени
за завист, злоба в светски водевил,
а в мнозинството са били лишени*

*от дребните ни радости човешки,
с които Бог нас е ощастливил,
в живот с лишения и грижи тежки!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Началото за всеки е различно —
денят познаваме от сутрината;
Един го чака бъдеще отлично,
роден с лъжица сребърна^[24] в уста.*

*А друг съдбата от късмет лишава,
оставя го за цял живот невеж;
отрупва трети с почести и слава,
с възможности прекрасни за растеж.*

*На някой глад, мизерия отрежда,
но пълни къщата му със деца,
а друг, богат, лишава от надежда,
и той да стане някога баща.*

***Различни** са житейските начала,
ала за всички е **един** финала!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*И оптимиста, както песимиста
не може фактите да промени;
каквото и да каже, ще е чиста
заблуда и без полза може би.*

*Тъй ако чашата наполовина
е пълна и го проверим с очи,
логично другата ѝ половина
е празна, всеки ще го потвърди.*

*На средна възраст оптимистът смята,
че половин живот е изживял —
да вижда в розово му е присъщо...*

*А песимистът, черноглед в душата,
твърди, че е наполовин умрял.
Не е ли в същност то едно и също!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*В живота си не съм познал ненавист,
от злост не бе духът ми осквернен,
не бях от детството до днешен ден
изпитал даже благородна завист.*

*Че някои са от пари червиви
и имат къщи, вили и коли... —
с подобен факт не биха те могли,
да ме отровят с чувства завистливи.*

*Но скръбна вест за мой познат починал
в мен нещо промени и превъртя;
здрав, читав легнал..., а на сутринта
в леглото го намерили изстинал.*

*Тогаз за първи път извърших грях —
за тази „лека“ смърт... му завидях!!!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Когато стигнеш края на живота,
ти много си видял и преживял
и съдиш от житейската си кота,
че край успеха си търпял провал.*

*Препъвал си се и с душа ранена
си падал духом не веднъж и дважд,*

*пълзял си без да спираш на колена
и пак си ставал, насъбрал кураж.*

*И аз не бях от светските окови
на завист и на пошлост пощаден,
но не допуснах злост да ме отрови,
нито омраза да проникне в мен.*

*И не загубих свойта вяра свята
в доброто, в любовта и в красотата!*

Сидни, Австралия — 2019 г.

* * *

*Мечтите ни са важна част от нас,
осмислят нашето съществуване,
но щом се сбъдне някоя, тоз час
тя губи своя чар и обаяние.*

*В стремежа, не в постигнатата цел
се крие истинската ѝ заслуга
и смятай, че по дух си жив-умрел,
ако не я заместиш скоро с друга.*

*Когато болна старост те слети
и земните ти дни са преброени,
не спирай да мечтаеш и тогава!*

*Дори с лишението от шанс мечти
да бъдат някога осъществени,
по-лек и по-щастлив животът става.*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Не съществува възраст за мечтите,
съпътстват ни догде плътта е жива;
духът от сладостта им се опива —
с крилата им се носи към звездите.*

*И моят дух изцяло с тях пропит е,
сърцето ми в ритмична реч излива
и славя Бог, че по съдба щастлива
ми даде цел и смисъл в старините.*

*Не знае никой утре що го чака.
Животът ми е може би към края,
но аз все още плановете чертая...*

*И досега не съм развял байрака,
не съм прострял ръце за поражение —
мечтая пак с младежко дръзновение!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Детето още диша вътре в мен,
с годините голямо не порасна;
запази се във възрастта прекрасна
на чист копнеж и порив възделен.*

*То детската си вяра в чудеса
в гърдите си ненакърнена носи
и търси отговори на въпроси
вълнували от памтивек света.*

*Духът ми млад на него се крепи
и докато плътта ми застарява
и все по-бързо дните ми летят,*

*той гони нови цели и мечти
и търси в друго поприще изява...
Детето волно диша в мойта гръд.*

Сидни, Австралия — 2017г.

* * *

*Приятелството трудно се гради,
години често са необходими
и истински, сияйни висоти
не винаги са в него достижими.*

*И друга важна негова черта
е, че по правило е много рядко
и все по-дефицитно... При това,
ако не го подхранваш, трае кратко.*

*Ала от всичко най-голям проблем
е, че го имитират дубликати
и веч е късно, като разберем,
че сме се свързали с фалшификати.*

*Приятелството се гради с години,
а кратък миг го срива до руини!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Приятелството в ранните години,
когато сме във всичко още равни,
безкористно в задружен кръг крепи ни,
обвързва ни със лудурии славни.*

*Но после постепенно се разпада.
Когато някой здравата закъса,
„приятелите“ често без пощада
го изоставят... Връзката се къса.*

*А и в успеха му е същ проблема.
Не му се радва никой и тогава!
Дълбока злобна завист ги обзема,*

*безследно дружбата се изпарява.
И все пак вярна дружба, нерушима,
на този свят, макар и рядко, има!!!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Когато дружбата ни е фалшива
с измамна мнима светлина блести;
така ни заслепява и прикрива
предателства, измами и лъжи.*

*Но чистото приятелство обратно
рекламен шум не вдига, не тръби,
а с примери доказва многократно,
че е до нас и че не сме сами.*

*Приятелят ако е искрен, верен,
такъв ще се запази до смъртта,*

*не ни напуска с довод лицемерен,
дори ако ни сполети беда;*

*но също стигнем ли успех и слава,
не ни завижда и не ни предава!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

О, СЯНКО МОЯ

*Ти неотлъчно се въртиш край мен —
отпред, отзад, отляво и от дясно
под слънцето в съдружие прекрасно
за миг не ме оставяш сам цял ден.*

*Щом вечер лик разбули лунен рог,
заставаш пак до моята особа
и в парка бродим чак до късна доба...
А нощем щом потъна в сън дълбок,*

*от мен не се отделяш и тогаз —
ефирно нежна, тиха и незрима,
по-верна от най-верната любима
ме чакаш пак да се разбудя аз.*

*Не зная никой друг така готов
да легне с мен и в гробния ми ров!!!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Щом всеки път към мен погледне то
и завърти опашката охотно,
аз виждам в него живо същество,
не кучето, със прозвище животно.*

*Невинните му искрени очи
не знаят лицемерие, преструвка...
Безкористна любов от тях струи
и то най-често за една милувка,*

*за някой кокал и коричка хлеб.
Не знам приятел друг, по-скъп, по-верен,
готов за мене да умре... и плаче,*

*когато ме покрие черен креп.
Но в този свят лъжлив и лицемерен
не би могло да бъде другояче.*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*По вярност то едва ли има равно,
не се интересува от пари;
богат ли си, не го вълнува явно,
приема те дори бедняк да си.*

*Нехае и колата ти каква е —
„Москвич“ ли е или е „Беемве“;
дали си умен или прост не знае,
нито — модерен или демоден.*

*То, кучето, от теб очаква дружба,
приятелство и ще ти стане роб,
ще ти отвърща с вярна, честна служба
и ще ти бъде предано до гроб.*

*За колко хора в твоята среда
ти би могъл да потвърдиш това!!!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Когато близък или непознат,
случайно, без да иска, те обиди,
помръкваш, нанагорно ти се види
и дълго време ти е крив цял свят.*

*Но да речем, че същото лице,
нарочно те похвали без заслуга,
съзнаваш, че е истината друга,
но се ласкаеш и ти е добре.*

*Задай си в двата случая въпрос!
Правдиви ли са думите? Не са.
Тогава трябва да ги игнорираш:*

*Похвалят ли те, да не вириш нос.
Обидят ли те, даже на шега,
да го отминеш, без да се нервираш.*

Сидни, Австралия — 2017г.

* * *

*Пари... Приятел... Вяра и надежда...
Ако загубиш някога пари,
макър трагедия да ти изглежда,
нищожно нещо си загубил ти.*

*Парите се печелят, слава Богу!
Но ако се с приятел разделиш,
ще значи, че си веч загубил много —
и все пак можеш с друг да го смениш.*

*Но да загубиш вярата в доброто,
надеждата, че утре обществото
ще има по-висок и здрав морал,*

*такава участ, имаш ли представа,
на практика дословно означава,
че губиш всичко и си... жив-умрял!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Животът ме научи да прощавам,
защото е човешко да грешим.
Размисля ли се, честно си признавам
и аз не съм безгрешен херувим.*

*Научи ме и да не се оплаквам,
защото няма полза от това —
от този акт най-много да очаквам
да си разголя слабите места.*

*Научи ме дори да не споделям,
не е секрет секретът споделен;*

*то означава сам да се застрелям —
ще го използват после срещу мен.*

*Но ме научи също да обичам,
за правото на жертви да се вричам!*

Сидни, Австралия — 2019 г.

* * *

*Не глад ни мъчи — вълчи апетит
е обсебил богатия дори;
препил, преял, макър доволно сит
за повече от бедния ламти.*

*И непознава в алчността лимит,
живота с който да ощастливи;
все гони, трупа и не е честит
с наличното богатство и пари.*

*А можем ли да го сравним с вълка?
Напада звярът стадото овце,
но само за да утоли глада
и никога в излишък не краде.*

*Човекът, колкото да е богат,
той страда, не вълка, от **вълчи глад!***

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

Едва ли някога човещината

*по-дефицитна стока е била;
във днешните модерни времена
за много хора тя е непозната.*

*Макър че външно сме очовечени,
дълбоко в себе си сме зверове,
към джунглата инстинктът ни зове
и носим още животински гени.*

*Кой хищен звяр е годен да убива
в кръвопролитни битки и войни?
В такъв мащаб земята да руши,
да се самоубива в перспектива!*

*Човекът в двадесет и първи век
загубил своя облик на човек!!!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

** * **

*Да можеше да виждаме душата,
тъй както голото човешко тяло,
как биха се променили изцяло
критериите ни за красотата!*

*Зад някоя пленителна особа,
с лице на ангел, нежен и чаровен,
се крие образ долен и лъжовен —
същински дявол, изтъкан от злоба.*

*Но външността не само не разкрива
душата, (ако въобще я има);
Днес тя не е естествена, а мнима —
изкуствено постигната, фалшива.*

*Така е — зад красивата фасада
е често скрита грозна изненада!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Защо се тровим с ревност, завист, злоба —
човеци ли сме или зверове?!
Накрая всеки ще отиде в гроба
без нещо земно там да отнесе.*

*С еднаква ласка слънцето ни жари,
една земя ни стига за сега.
И въздухът е общ за всички твари,
и общи са природните блага.*

*Защо не може людската омраза
в любов всемирна дружно да превърнем
и в хармоничен свят на красота,*

*изкоренили светската проказа
по братски / сестринсли да се превърнем,
че братя и сестри сме по съдба?!*

Сидни, Австралия — 2013 г.

* * *

*Кой болно обществото е създал,
щом още днес се смята приемлива,
по светските закони и морал,*

войната на мира алтернатива?

*Защо безсъвестен държавник-крал
на смърт изпраща младостта красива?
Кой право на престъпника е дал,
в разцвета здрави хора да убива?*

*А с друг подход под болничния свод
се бори денонощно персонала
за всеки час, за всеки миг живот?!
Природата скъп дар ни го е дала*

*и никой, само тя по всяко време
е в правото обратно да го вземе.*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

*Помисля ли го, ужас ме обзема.
Очи щом склопиш — мрак и пустота.
И ме измъчва вечната дилема,
какво **отвѣд** ни чака след смъртта.*

*Какво е да се луташ слепешката,
лишен от светлина и красота?!
Без песента на птиците в гората
да тънеш в глуха гробна тишина?!*

*И как без плът и без сърце безгласно
душите ни во веки и веков
ще страдат без милувки и любов?!*

*Ала не е ли много по-ужасно,
че мнозинството между нас така*

в тоз ад живее и преди смъртта?!

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

ПО ПАУЛО КУЕЛЪО

*Човек за жалост върши всичко грешно!
Мечтае в детството да порасте,
а цял живот въздиша безутешно,
че няма как да стане пак дете.*

*В усилен труд почивка не познава,
прахосва златно здраве за пари,
но като го загуби, с тях тогава
се мъчи все да го възкреси.*

*С взор в бъдещето към миражна слава
пропуска настоящето, така
в действителност от двете се лишава...
Живее, сякаш вечен на света*

*ще бъде, несъзнаващ своя хал,
а го напуска без да е живял!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Заробване или фатална дружба —
с коя ли дума да го назова,*

*та прозвучи ли, вредом да събужда
представа вездесъща за беда?*

*Намеквам за онази връзка стара,
обвързала заклетия пушач
с любимата тютюнева цигара —
съюз между осъден и палач.*

*За него тя е винаги готова,
да му достави своята отрова
и изгори... О. незавидна цел!*

*Ала и той, макър да е наясно,
че пушенето много е опасно,
от нея да умре го е приел!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

МАЛКАТА ПУШАЧКА

*По случай месеца на трезвеността и
тютюнопушенето*

*„Я помню чудное мгновенье...“
А. С. Пушкин*

*Яви се тя пред мен невинна, чиста,
с очи кристални като две мъниста,
с изящни форми, с ангелско лице,*

а бе полу-жена, полу-дете.

*Ръката ѝ, по детски крехка, малка,
умело щракна лъскава запалка
и в облачета от цигарен дим
изчезна без следа ликът любим!*

София, 1980 г.

* * *

*В живота има и такива дни,
в които се оказва неизбежно
и умният неволно да сгреши,
дори да се старее най-прилежно.*

*„Човешко е да се греши“ — твърдят.
И аз вина за грешки ще поема,
но трезво го отчитам всеки път,
че не е в същност само в тях проблема.*

*Бедата ни по-скоро е в това,
че даже да си извлечем поука,
не винаги се спираме дотука...*

*Забравяме я скоро с лекота
и продължаваме да правим грешки,
с последствия по-трайни и по-тежки!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Животът е неспирен кръговрат.
Красивото във грозно се прелива
и грозотата става пак красива —
такъв е нашият променлив свят.*

*Един ден се намираш на върха,
живееш там разкошно и богато,
а следващия падаш в гнило блато
и пак съдбата се мени така.*

*Когато си успешен, си щастлив;
нешастен ставаш с всяка несполука;
днес дишаш и се радваш, че си жив,
а утре те изхвърлят на боклука.*

*Помни, където и да бъдеш ти,
достойнство и надежда не губи!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*О, младост волна, палава, красива,
разперила за полет смел криле,
пред теб живот прекрасен се разкрива —
за подвизи и слава те зове.*

*Ти с ум, с потентност, с дързост си дарена,
но нямаш мъдростта на старостта,
морето ти е плитко до колена,
а любовта — забава и игра.*

*И мислиш, че си вечна на земята,
прахосваш здраве, сили и мерак,*

*а в същност си по-кратка от росата
и без да разбереш кога и как,*

*се виждаш с изненада, побеляла
и в старческия дом се озовала.*

Сидни, Австралия — 2009 г.

* * *

*Веселят се на плажа в слънчев ден
младежи и девойки полуголи.
Телата бодри, свежи, с бронзов тен,
не знаят що са старчески неволи.*

*На пейка седнал, сякаш призрак ням,
на младостта им дивна се любувам,
а те не подозират, че съм там —
аз, старецът, за тях не съществувам.*

*Деца! Познали обич, страст и грях,
нехаете вий в дръзкия си полет,
че младостта е крехка и ранима...*

*И аз бях млад и здрав, но не разбрах,
кога и как житейската ми пролет
след кратко лято, стана есен, зима!*

Сидни, Австралия — 2009 г.

* * *

Щастието споделено,

*щастие е удвоено;
Споделената беда —
половин беда е тя.*

** * **

*И в древно време, и във настоящо
сравняват щастието със стъкло;
когато е най-ярко и блестящо,
тогава най-чупливо бива то.*

** * **

*Умен не е този, който не греши.
Всеки по различно време грешки прави.
Умен е тоз, който, щом ги улови,
бърза без отлагане да ги оправя.*

** * **

*Трудът не позори човека.
Напротив, знае го светът,
че хората от памтивека
със мързела го позорят.*

** * **

Така започва — губиш си нещата,

*не знаеш, где си сложил очилата,
забравяш ключ, не помниш случки, дати...
и близките ти стават непознати.*

** * **

*На моята възраст, освен че съм жив,
не знаете колко се чувствам щастлив,
щом в стаята влеза и знам за какво,
и помня къде е оставено то!*

** * **

*Природата езика е създала,
не само мислите ни да разкрива,
но според правилата на морала,
зад голи фрази също да ги скрива!*

** * **

*Не може радостта
да бъде светла, чиста,
когато съвестта
е гузна и нечиста.*

** * **

През всички възрасти преминах аз,

*от детството до старостта преклонна;
Мнозина си отидоха от нас,
съдбата бе към мене благосклонна.*

*Достатъчно ми даде, време, дни —
причини нямам да съм недоволен;
със здраве, с разум, с воля ме дари,
приши криле на моя полет волен.*

*Постигнах туй което бях мечтал,
но в мен остана тиха тайна жалба
по младостта ми — недопита халба.*

*Да можех само, всичко бих отдал,
престиж и титли бих сменил за нея,
та пак, повторно да я изживея!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*О, ако би могло с магичен трик,
живота си да почна отначало,
повторно бих го изживял изцяло
без да променям в него нито миг.*

*Бих същите пътеки извървял,
оставил бих съдбата да ме води
през хилядите пречки и незгоди,
пак бих във всяка област преуспял.*

*Отново бих, в щастливи майски дни,
любов изпитал, сладости, наслади,
успехи бих пожънал и награди
и всичко би било както преди;*

*Но с малка разлика — да би могъл
да ми даде Бог **днешния** акъл!!!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

ПО АЛЕКСАНДЪР БРЮХАНОВ

*Склерозата в свещен мир на забрава
отнася всичко лошо яко дим!
Отслабващият слух ни задължава
дочули-недочули да мълчим.*

*Ченето ни напомня, че храната
не е най-важно нещо в този живот.
А болките в гръбнака и краката —
че трябва да забавим своя ход.*

*И взорът ни към бабата болнава,
която страстно любехме преди,
ни убезждава, че не заслужава
да губим времето си по жени.*

*Тъй с времето ни идва онова,
което съставлява... мъдростта!!!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Ще ви разкажа тъжен анекдот
за старец и за баба овдовели;
омръзнал им самотният живот —
били за близост вече закопнели.*

*И ето че в един съдбовен ден
старикът на старицата предложил,
но "да"-то ѝ забравил и смутен
разказвал после как се разтревожил:*

*„Поисках снощи нейната ръка,
но хич не помнех, каза ли ми «да»,
та сутринта въпроса пак поставих.*

*Добре че се обади — рече тя, —
аз знам, че казах «да», но след това
на кой го казах, взех, че го забравих!“*

Сидни, Австралия — 2018 г.

** * **

*Достигнахме до старини пределни —
животът се изниза яко дим.
След петдесет години неразделни
настава време да се разделим.*

*Статистиката, мила, е горчива —
мъжът обикновено по-напред
от болната съпруга си отива,
макър за Оня Свет да няма ред.*

*Одавна с този факт съм примирен —
приел съм го, дори го предпочитам.*

*Но днес от друга мисъл се терзая,
че може в някой недалечен ден,
да се събудя и да те попитам:
„Коя си ти?“ — и да не те позная!!!*

Сидни, Австралия — 2013 г.

* * *

*Не смятам мислите ми да споделят
дори най-близките около мен;
едни сближават, други ни разделят —
нормално е... В това съм убеден.*

*И аз не винаги се съгласявам —
с изказаното мнение споря,
но както собственото отстоявам,
зачитам също чуждото така.*

*Човеци, явно е че сме различни
по раса, класа, вяра, възраст, пол...,
но то не пречи в мигове критични
наместо да ни тикат към разкол,*

*културно да спорим и всички ний
отстъпим с „Let’s agree to disagree!“^[25]*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

Понякога се питам кой съм аз

*и отговорът ми е прост: Не зная!
Шом чуя да говори моят глас,
не мога в него да се разпозная.*

*Изричам чужди мисли и слова,
изказвам мнения, от друг внушени,
със доводи заимствани споря,
цитирам философи и учени...*

*От раждането ми до днешен ден
на мощната масмедия изложен,
завинаги съм бил обезличен,
в един процес, от модите наложен.*

*И в резултат на тази светска драма
в мен нищо лично, нищо мое няма!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Тъй както пишех върху лист хартия,
внезапно химикалката ми спря
и друга, пълна докато откроя,
ми мина странна мисъл през ума.*

*Не сме ли хората като писалки?
Щом свършим силите и нас така
ни хвърлят, никому ненужни, жалки...
Сиреч, изпълнили сме си дълга.*

*На наше място идва млада смяна,
а ние млади също сме били,
заемали сме нечии места...*

*Но кой е схващал старческата драма?!
Разбрахме го едва на старини,
щом същата съдба ни сполетя!"*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Животът на човека се дели
на пет последователни сезони,
през тях той разни интереси гони.
Тъй в **детството** се радва на игри,*

*но бъдеще започва да гради,
щом в **юношеството** веднъж прекрачи
и с нови дръзки цели и задачи
навлиза в буйните си младини.*

*На **средна възраст**, задомен, с деца,
за тях работи и блага създава,
но скреж косите му като поръси*

*и го налегне здраво **старостта**,
забавя темпото едва тогава —
обира плодовете на труда си!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*At seventy three I can understand:
every beginning has also an end
and everything has to finish in time,*

but like my verse, with a beautiful rhyme.

*At seventy three I know well,
it's time for a dignified farewell.
The naked truth I can boldly face:
I'll be remembered no more than three days.*

*At seventy three I don't have wealth,
but I am still fit in good mental health;
I'd like to be free and to enjoy life,
before start wetting and lose sex drive.*

*At seventy three, My Lord, it's high time
to leave, before I'm kicked out in the grime!*

Sydney, Australia — 2012

** * **

*На седемдесет и три всеки го знай,^[26]
щом има начало, то има и край,
но краят да бъде навреме и в срок —
и като стих с рима, с красив епилог.*

*На седемдесет и три виждам добре,
че време за сбогом с достойнство дойде
и голата истина срещам смирен —
най-много три дни ще си спомнят за мен.*

*На седемдесет и три не съм богат,
но още съм здрав и духът ми е млад.
За себе си аз ще живея от днес,
докато в мен тлей за любов интерес.*

На седемдесет и три трябва да спра,

преди да се видя изритан в калта.

Сидни, Австралия — 2013 г.

** * **

*Животът по спирала се развива —
това което нявга е било,
ще се повтори пак във перспектива
на по-високо, следващо ниво.*

*Зареял взор на миналото в мрака
чрез него смогнах с ужас да прозра,
каква съдба за в бъдеще ни чака,
какво ще ни последва след смъртта.*

*Съгледах дъщеря си остарела,
и внуците ми с техните деца... —
редица от потомци, път поела
след нас и жал сърцето ми скова.*

*Там, бъдещето като в огледало
видях във миналото отлетяло!!!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

*В живота имах много светли дни,
но също дни на мъки и печали;
от всички тях, най-тежки са били
онез, в които преживях раздяли.*

*Ужасно и непоносимо бе,
щом знаех, че е срещата последна
и никога любимото лице
на този свят пак няма да погледна.*

*А има ли отвъден, вечен свят?
Чудесно щеше да е, да го има,
но кой от там се е върнал назад
и логиката е необорима.*

*Един живот в един свят ни е даден —
природният закон е безпощаден!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Не вярвам аз в задгробен Рай и Ад.
Но често мисля — би било чудесно,
да съществуваше друг, вечен свят
и е реално царството небесно.*

*Животът би бил по-щастлив и лек
и всяка смърт и горестна разделя
със някой свиден близък нам човек
далеч в по-слаба степен би тежсала.*

*Да вярваш, че днес ни разделя бог,
но не завинаги — въпрос на време,
и горе някъде, след кратък срок
вовек пак всички ще се събереме.*

*Прекрасна би била подобна вера —
били са по-щастливи с нея вчера!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Ний всички сме създания човешки,
заченати в утроба и родени,
и носим в себе си дефектни гени,
с вродени или придобити грешки.*

*Макър по външен вид да сме различни —
от бяла, жълта или черна раси,
едни — богати, други — сиромаси,
все пак сме сходни, даже идентични.*

*Човешки са и нашите проблеми:
страдания телесни и душевни,
интимни драми, грижи ежедневни,
и болести по малки и големи.*

*И разлики останат ли, тогава
смъртта с един замах ги заличава!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Три пресни гроба паст разтварят
в очакване на трима мъртавци.
„Кажми ми — заговори ме гробарят —
Кой гроб на кой от тях принадлежи.*

*Единият покойник е бил беден,
а другият порядъчно богат,*

*но третият, докаран тук последен,
е пръв милионер и е най-млад!“*

*Огледах ги от всичките посоки —
една и съща форма и размер,
два метра дълги, тесни и дълбоки...*

*„Еднакви са — отвърнах аз. — Изглежда,
че за бедняк и за милионер
една съдба накрая Бог отрежда!“*

Сидни, Австралия — 2013 г.

* * *

*Безброй неща ме свързват с този свят
като дебели нишки от коприна;
не знам как с него ще ме разделят,
щом дойде краят ми и го замина.*

*И ако има друг живот отвъд,
там, в Райските селения небесни,
с градини цветни, (както го твърдят),
със хор от ангелски и птичи песни,*

*нима ще могат те да заменят
онези мелодични родни звуци,
от ярешките гайди и дудуци,*

*които с векове по своя път
народът е създал до съвършенство
за земно, чисто българско блаженство!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Защо не мога времето да върна,
да стана пак на двадесет години,
с Пегас сред древни нимфи и богини
таланти поетични да разгърна?*

*А гоних титли, звания... химери,
лекувах болните си всеотдайно,
а скрито в мен покълна хоби тайно,
но почва за растеж там не намери.*

*За него тъй и не заделях време,
претупвах го с любителски куплети,
а жалби днес разкъсват ми сърцето,*

*че скоро вечността ще ме поеме
и още много песни неизпети
ще се изгубят с мен в небитието.*

Сидни, Австралия — 2010 г.

* * *

*Когато правя лична равносметка
на моя вече отлетял живот,
тъга сърцето в гръдната ми клетка
облъхва с тих цигулков съпровод.*

*То страда, чезне и ме обвинява,
че не написах стотна от това,
което в мене търсеше изява
за да покаже по-красив света.*

*Но също ме ласкае трезва мисъл —
зад всеки стих, зад всеки мой куплет,
които до сега не съм написал,*

*в двубоя свят със болестите тежки,
стои от благодарности обзет
един спасен от мен живот човешки!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Един живот — един път ни се дава,
повторен шанс не ни е отреден;
Забравя ли или не го съзнава,
човек, потънал в своя трудов ден,*

*че времето без милост го ограбва
и той на суетата светска в плен,
не го ли изживее както трябва,
остава безвъзвратно оцетен.*

*И утре-то и всеки ден нататък
отмята каледарът все така
и чак когато взор назад обърне,*

*се осъзнава, че животът кратък
е отляял и старост е дошла,
и няма как обратно да го върне.*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Не знам дали човекът помъдрява,
когато старостта го грабне в плен,
но аз добивам странната представа,
че точно туй сега се случва с мен.*

*Работим цял живот за чест и слава,
еснафски стоки трупаме, пари...
И всичко щом умрем след нас остава,
та някой друг да го онаследи.*

*Банални мисли. Знаем го. За жалост
нехаем, че животът е раним,
прахосваме го и хабим нахалост...*

*На старини когато го прозреме,
е вече отлетяло яко дим
от Бога отреденото ни време.*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Животът ни е благо, което
изцяло само нам принадлежи;
дори когато е от нас отнето,
не може никой да го присвои.*

*А всяко земно нещо под небето —
имоти, вещи, злато и пари,
макър и по закон да е прието,
че лично наши са, не са, уви!*

*Каква илюзия! Каква измама!
Човек за тях се трепе и ламти,*

но като свършат земните му дни,

*загърбва всичките блага и няма
освен живота си да отнесе
на Оня Свят една игла поне!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Човек без нищо идва на земята
но вместо да живее със това,
с което е Природата богата,
тъй както всички живи същества,*

*той цял живот се мъчи да събира
в излишък мъртви вещи и пари
и колкото да е богат, не спира
за още... и за още да ламти.*

*И чак накрая сам се осъзнава,
че земните блага до днес събрал
са чужди и не му принадлежат;*

*зад него всичко на място остава
и само туй, що е изпил, изял
отнася в гроба си от Този Свят!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

Ний хората сме пътници вовеки,

*поели по един и същи път;
билетите, без разлика, за всеки
в една посока винаги важат.*

*Но кой не знае тази мъдрост стара?!
А бързаме в гонитба за пари,
за вещи, власт, богатство... в надпревара,
докато старостта ни покоси.*

*За всички е кончината ни жалка —
еднаква е за беден и богат.
Отнася мощите ни катафалка*

*във траурна процесия до гроба;
зад нас в неспирен светски маскарад
остава всичко: власт, богатство, злоба...*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Не съм изпитал хиляди неща;
не съм се насладил на красотата,
с която е земята ни богата,
а скоро с нея ще се разделя.*

*Но като се замисля за онез,
които на света не са родени
с пропаднали в небетието гени
в миг радостта ми взема връх, превес...*

*Тогаз разбирам, колко съм щастлив,
че бях сред тях една душа избрана,
със шанса от калта човек да стана;*

*че съм по дух и с тяло още жив,
благословен и с малкото, което
Природата ми даде с битието!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Всеки ден, всеки час, всеки миг
повсеместно край нас из Всемира
по закон необхватно велик
непрестанно животът умира.*

*Всичко в права посока тече,
все напред и напред се развива
със единствена алтернатива
към всевечното небитие.*

*Но смъртта не е краен процес —
тя е другия лик на медала.
Всеки миг нещо ново се ражда*

*и расте в непрестанен прогрес...
Тъй животът в победна спирала
непрестанно се самовъзражда!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

ЛИСИЦА И ЩЪРКЕЛ

БАСНЯ — ПО ФЕДЪР

*Поканила Лисицата на гости
за обед Щъркела и в плитък съд
поднесла манджа двама да ядат,
но госта не успяла да нагости.*

*Въртял се той, напразно с клюна тракал,
от манджата така и не вкусил...
Подобна подигравка не простил,
отвърнал ѝ със същия спектакъл.*

*Поканил я на свой ред с мисъл ядна,
надробил гозба в глинено гърне —
тоз път тя не успяла да яде,
отишла си посрамена и гладна.*

.....
*Това, което нему бе сторила
ѝ се отвърнало със съща сила!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

ЕЛЕНЪТ И ЛОВЦИТЕ

БАСНЯ — ПО БАБРИЙ

*Рогат елен през лятна жега ожъднял
и като пил вода в спокойно езерце,
съзрял, но не харесал своите нозе,
а с хубавите си рога се възгордял.*

*Внезапно чул и зърнал хрътки и ловци,
ударил го през ширното поле на бяг,
но стигнал лес и вплел рогата си в клонак —
не можел никой с нищо веч да го спаси.*

*„Какъв глупак съм аз! Краката си презрях,
а цял живот в лова спасявах ме те;
Рогата — гордостта на моето сърце,
накрая ме докараха до явен крах!“*

*.....
Пред красотата първо ползата търсете,
защото много рядко се покриват двете!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

ЗА ПОРОЦИТЕ НА ХОРАТА

БАСНЯ — ПО ФЕДЪР

*На всички хора Юпитер е дал,
за ползване до края на живота,
един — отпред, а друг — отзад, чувал,
пороците да носят с неохота.*

*Чувалът на гърдите, окачен
на шията и през едното рамо
по волята му е предназначен
да носи чуждите пороци само.*

*А в тоз, през другото, отзад висящ,
са личните ни слабости и грешки;*

И не е чудно, че човек така

*за тях е сляп, а е критично зрящ
за хорските, които с думи тежки
осъжда с незавидна лекота!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

БРЪСНАЧЪТ

БАСНЯ — ПО ЛЕОНАРДО ДА ВИНЧИ

*Показал се един бръснач навън
и неговото остро голо тяло
на слънцето тъй ярко заблестяло,
че гордо Нарцис сепнало от сън.*

*И рекъл си:" Не бива да хабя
в бръснарницата красота такава;
почивка и отмора заслужава,
за да се съхрани по-дълго тя."*

*Така и сторил. Дълго след това,
на слънце пак като изложил тяло,
то, изтъпено, вече не блестяло —
било покрито цялото в ръжда.*

.....
*Умът подобна участ сполетява,
ако престане да се упражнява!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

ЧУЧУЛИГАТА

БАСНЯ ПО ЕЗОП

*Веднъж видяла чучулига ясно
в капан на пода житено зрънце
и без да прецени, че е опасно,
се вмъкнала, за да го изкълве.*

*Но само миг след първата ѝ стъпка,
зад нея хлопнал с кратък щрак капак;
за необмислената си постъпка
се осъзнала тя тогава чак!*

*Заплакала, завикала горещо,
не е откраднала злато, пари...,
а трябва за такова дребно нещо
с живота си сега да заплати.*

.....
*Тъй също за най-дребната облага
човекът на опасност се излага.*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

КУЧКА И СВИНЯ

БАСНЯ ПО ЕЗОП

*Веднъж спорели кучка и свиня,
коя от двете е по-плодовита;
похвалила се кучката сама,
че себе си най-плодовита счита.*

*От всичките четириноги тя
единствена на цялата планета
се отличава явно по това,
че бързо ражда своите кутрета.*

*Свинята я прекъснала така:
„Говориш думи грешни и нелепи,
навред се хвалиш — бърза си била,
ала забравяш, че ги раждаш слепи!“*

*.....
По зрелостта, а не по бързината
отчитаме цената на делата!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

ВЪЛК И АГНЕ

БАСНЯ ПО ЕЗОП

*Съгледал вълк вода да пие от поток
невинно агне — плячка всепризната;
„Ще те изям!“ — той го заплашил под предлог,
че уж така му мътелo водата.*

*„Не е възможно! — плахо възразило то —
Виж, че от теб към мен тече потока!“*

*И няма начин от по-ниското ниво
да тръгне той в обратната посока.“*

*„А лани ти обиди моя стар баща.“
„Та лани аз не съм било родено!“
„Родено или не, ще те изям сега...“*

.....
*И справедливата защита несъмнено
дори да е пледирана добре,
решилият да стори зло не ще възпре!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

ВЛЮБЕНИЯТ ЛЪВ И СЕЛЯКЪТ

БАСНЯ ПО ЕЗОП

*Веднъж в девойка се влюбил лъвът.
Според тогавашните обичаи
отишъл, както си му е редът,
ръката ѝ да иска от баща ѝ.*

*Селякът не харесвал звяр за зет.
Накарал го, (с надежда да откаже),
зъбите си да махне по-напред
и да изреже ноктите си даже.*

*Лъвът тъй сторил. Обезоръжен,
пред него скоро се явил повторно;
бащата го нахокал и с ръжен
от къщи го изгонил най-позорно.*

.....
*От същността си ако се лишиш,
загубваш всичко: власт, респект, престиж!...*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

МАГАРЕ, КОЕТО НОСИ СОЛ

БАСНЯ ПО ЕЗОП

*Магаре, натоварено със сол,
се влачело останало без сила
и спъвайки се, паднало във гьол,
а във водата **тя** се растопила.*

*Така олекнал тежкият товар.
Възрадва се то на трика речен;
след време **сюнгери** на гол самар
понесло бодро към пазар далечен.*

*Като нагазило в една река,
нарочно(!) паднало пак... — в глупоста си.
Но **те** попили тутаси вода
и го удавили под тежестта си.*

.....
*И хората с подобни хитрини
върхлитат много често на беди!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

СЕЛЯНИН И ОРЕЛ

БАСНЯ ПО ЕЗОП

*Един селяк, тъй както си вървял,
орел съгледал в примка уловен,
на явна смърт обречен в своя плен —
развързал го и свобода му дал.*

*И седнал под един порутен зид.
Орелът като умно преценил,
че този зид почти се е срутил
и му се привидял мъжът убит...*

*Отмъкнал кърпата му за глава
и скоро недалеч я пуснал пак;
към нея хукнал милият селяк —
зидът след него рухнал на мига!!!*

.....
*На правещият добрина така
му се отвърща — също с добрина.*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

МАГАРЕ И ЛЪВ

БАСНЯ

Веднџж магарето и царят лџв
били поканени на сватбен пир
и докато пътували във мир,
те разговор започнали такџв:
„Кой правото на първа брачна нощ
ще има днес?“ — лџвџт попитал с мощ.
„Ти знаеш, че съм щедро надарено,
за мене смятам, то е отредено.“
„О, не, грешиш! На мене, царят лџв
законџт повелява да съм прџв.
Тук аз съм пълновластен господар
и първо мой е всеки божии дар!“
Тџй както си спорели най-подир
пристигнаии на сватбения пир
без спора те сами да разрешат,
но мигом се стџписали във смут,
пред тях с корем порядџчно подут
стояла булката като на съд!

.....
За всяко нещо се намира цяр,
дори за похотливия мерак
на Марко, „надарения“ глупак
или на висшия дџржавник–цар!

София — 1980 г.

* * *

Детето не обича критики да слуша.
И проповедите са му дошли до гуша.
Създадено е то с нагласа и направа
на лоши и добри дела да подражава.

* * *

*Където дума блага
сърцето не затрогне
и дрянова тояга
там няма да помогне.*

* * *

*Лицето срещу теб е като огледало.
Каквото се огледа, там се отразява;
И ако твоето лице се е засмяло,
и то така в усмивка също засиява.*

* * *

*Какво са правдата и свободата?
Нима за всички нас са идентични!
В очите на вълка и на овцата
са две понятия съвсем различни.*

* * *

*Не е печална старостта —
жизната удължава;
Трагичното е, че и тя
за жалост преминава.*

* * *

*Животът и смъртта са две страни
в безкраен кръговрат и оборот
и дойде ли смъртта, не се плаши,
че тя е друга форма на живот!*

* * *

*Интриги, завист, злоба оставете,
веднъж прекрачите ли този праг!
Тук всички ний сме прах за боговете,
без разлика — приятел или враг.*

* * *

*Човече, виж, аз съм това,
което ти ще станеш — прах!
А ти сега си онова,
което аз до скоро бях.^[27]*

[1] Велики (или тихи) Океан ↑

[2] Всичко, което идва от небето е благословено! — френска поговорка ↑

[3] La Concha — Раковината — залив в гр. Сан Себастьян, Испания ↑

[4] Звуците на кукабара наподобяват смях. ↑

[5] Crested bellbirds (крестит белбърдз) — англ.; (rapraprapella — аборигенски) — птици-камбанки, които издават звуци, наподобяващи звън от камбанки. ↑

[6] Le tombeau de Couperin ↑

[7] The desert — пустинята. В Австралия има 10 пустини. Те не са напълно лишени от растителен и животински свят и в тях живеят аборигени. ↑

[8] The three sisters / Трите сестри — скали в Сините планини: Meehni, Wimlah и Gunedoo ↑

[9] Dream time — аборигенски вярвания за сътворението на света. ↑

[10] Еърс Рок (Ayers Rock), позната също като Улуру (Uluru) — прочута скала, с оранжево-червеникав цвят в Централна Австралия; туристически обект. ↑

[11] Диджериду — духов музикален инструмент, изобретен от аборигените в североизточна Австралия преди 15 века. ↑

[12] Randwick — квартал в източните предградия на Сидни ↑

[13] Караджонг — курортно селище в полите на Сините планини. ↑

[14] To be or not to be (англ.) — да бъдеш или да не бъдеш ↑

[15] Holly Night — Свята Нощ ↑

[16] Thank's my Lord — Слава Богу. Първият ми внук беше placenta praevia бебе, с кървене и един от тестовете беше положителен за Даун синдром. ↑

[17] It's a perfect boy — момче без грешка. ↑

[18] Лека нощ. Обичам те... ↑

[19] Истински случай ↑

[20] Истински случай ↑

[21] Alopecia — опадане на косата — характерен страничен ефект от химиотерапия. ↑

[22] Serenity — спокойствие ↑

[23] 20-годишен младеж почина 48 часа след приемането му в болницата от остра левкоза. ↑

[24] Роден със сребърна лъжица в уста — Born with a silver spoon in the mouth — англ. поговорка ↑

[25] Let's agree to disagree — да се съгласим всеки да остане на своето мнение ↑

[26] Авторски превод ↑

[27] Sum, quod eris, quod es, ante fui — Аз съм това, което ти ще бъдеш, а ти си това, което бях аз. ↑

ПРЕВОДИ

*И преводите със жените бих сравнил —
когато са красиви, не са верни!
А верните по съдържание и стил
не са, за жалост, ни красиви ни модерни.*

Афоризъм

* * *

*Чета във превод древните поети^[1] —
не съм (със три езика) полиглот;
сонетите им майсторски изпети
красят и днес модерния живот.*

*На тяхния талант се възхищавам —
изящни пълни рими, ритъм, стил!...
Но те са преводи, след миг решавам,
как бих с оригинала ги сравнил!*

*Наред с поета и на преводача
заслуга трябва да се отдаде,
стои пред него трудната задача
с подобно майсторство да преведе*

*шедъовъра на български език
все тъй красив и елегантно шик!*

Сидни, Австралия — 2018 г.

* * *

*Изстрелях аз във въздуха стрела...
Къде и как се приземи, не зная,
защото толкоз бързо прелетя,
че се загуби някъде в безкрая.*

*Мелодия във въздуха изпях...
Не знам къде потъна в синевата,
че полета ѝ волен не успях
да проследя с очи през маранята.*

*Измина дълго време... В горски дъб
стрелата си открих непроменена
и във сърцето на приятел скъп
намерих песента си съхранена.*

Неизвестен автор
Преводот английски — 2011 г.

* * *

На една уморена домакиня

*Почива в мир тя под трева зелена,
жена, приживе вечно уморена,
достойна майка, баба и съпруга,
работила без помощ и прислуга,
на челядта си цял живот отдала
и тези думи рекла на раздяла:*

*„Деца любими, към Небитието
на Оня Свят съм тръгнала, където
не вършат нищо — не перат, не шият,
не готвят, не ядат — затуй не мият.
Там всичко е по моя вкус и воля,
за безответна помощ не ще моля.*

*Ще слушам само химни, нежни песни,
ще ми прислужват ангели небесни.
Така че вий за мене не тъжете,
сълзи не лейте, траур не носете!
Отивам да си карам аз живота
и нищо повече да не работя!!!“*

Неизвестен автор
Превод от английски — 2012 г.

* * *

*Значи няма веч да има срещи
и разходки нощни до зори,
нищо че в сърцата ни горещи
любовта ни все така пламти.*

*Мечът ножницата изхабява
и душата влюбена — гръдта,
и сърцето с време залинява,
и почивка търси любовта.*

*Но макър че тайнствена и нежна
за любов е дадена ноца,
няма веч да бродим в страст метежна
с шепот тих, на лунна светлина.*

Дж. Г. Байрон
Превод от английски — 2011 г.

* * *

Музикални строфи

*Нищо в жриците на красотата
бих със твоя чар сравнил;
като звън на арфа над водата
е за мен гласът ти мил.
И когато под звука му дивен
стихнат морските води,
и зефирът нежен в танц приспивен
се унася във мечти.*

*И луната бляскава верига
от злато с лъчи плете,
а морето тиха гръд издига,
сякаш диша в сън дете.
Тъй духът пред теб се преклонява
и те слуша възхитен,
пълен с чувства той те обожавя,
като прилив в летен ден.*

Дж. Г. Байрон
Превод от английски — 2011 г.

* * *

ПРОЗОРЕЦ

*Когато в есенна позлата
просветна плахо месец блед,
в прозорец тъмен през мъглата
съзрях момински силует.
Тя там умислена седеше,
с уплаха тайна в млада гръд
и със вълнение следеше
хълмистия безлюден път.*

*„Аз тук съм!“ — той нетърпеливо
прошепна и откряна тя
прозореца си боязливо...
Скри облак бледата луна.
Щастливец! — мислех с жал в душата.
Очаква те нощ с рай блажен!
Кога прозорец в тъмнината
ще се отвори и за мен?!*

А. С. Пушкин
Превод от руски — 2011 г.

* * *

ЖЕЛАНИЕ

*Мъчително се влачат моите дни
с тъга в сърцето по любов нещастна;
изчезнаха възторзи и мечти,
надеждата ми като свец угасна.*

*Но аз мълча без ропот, с дъх сломен,
сълзи проливам — скръбно утешение;
душата ми в любовен скръбен плен
във мъката намира наслаждение.*

*О, мой живот! Лети! Аз съм готов.
Изчезвай в мрака празно привидение!
Приятно ми е моето мъчение
и нека да умра, но от любов!*

А. С. Пушкин
Превод от руски — 2011 г.

* * *

СТАРИК

*Не съм аз веч любовник страстен,
в леглото удивил света;
че пролетта, сезон прекрасен,
во век безследно отлетя.*

*Амур, наказва ме сурово!
А верен твой служител бях.
Ах, ако се родя отново,
пак бих ти служил тъй, с ищах!*

А. С. Пушкин
Превод от руски — 2011 г.

* * *

*Не питай ти, защо сам на забава
обзет от мрачни мисли съм унил
и в моя взор умора надделява,
защо животът веч не ми е мил!*

*Не питай ти, защо с душа ранима,
на любовта разлюбих вкуса благ
и не наричам никоя любима —
ако си любил, не ще любиш пак!*

*За втори път не ще изпиташ щастие,
друг миг блажен не ти е отреден,
от младостта с моментно сладострастие
ще се събудиш с дух изпепелен.*

А. С. Пушкин
Превод от руски — 2011 г.

* * *

ПТИЧКА

*В чужбина строго съблюдавам
старинен руски обичай —
аз птичката освобождавам,
щом светла пролет засияй.*

*Как тъй, обзет от състрадание
пред бог ще възроптая сам,
когато на едно създание
аз мога свобода да дам!*

А. С. Пушкин
Превод от руски — 2011 г.

* * *

СЪЛЗА

*Измъчен от кошмар сърдечен,
на чаша пунш с хусар седях
и гледах пътя пуст, далечен,
с невиждащ поглед и мълчах.*

*„Къде по пътя взор зарея —
попита той — И я кажи,
нали сватовници при нея
не си изпратил още ти?“*

*„Хусарю... — мъка ме задави
и смънках, свел глава възнак
гръдта си — Тя ме изостави!...“
Въздъхнах и замлъкнах пак.*

*Сълза от моята ресница
към чашата ми полетя...
„Хлапе, ти плачеш за девица.
Спри! Засрами се!“ — изкрещя.*

*Ех, остави! Недей злослови,
че ме сърцето заболя,
достатъчна е да отрови
бокала ми една сълза!”*

А. С. Пушкин
Превод от руски — 2011 г.

* * *

ОБИЧАХ ВИ

*Обичах ви. Любов все още може
да тлее, скрита в моята душа,
но нека вече тя не ви тревожи —
не искам с нищо да ви наскъбям.*

*Обичах ви ревниво, безнадеждно
и страдах сам без ропот и без звук,
обичах ви тъй искрено и нежно,
дай Боже, тъй да те обича друг!*

А. С. Пушкин
Превод от руски — 2011 г.

* * *

*Надраснах своите желания,
разлюбих не една мечта,
останаха ми куп страдания —
плод на сърдечна празнота.*

*Увехна в бурята метежна
венецът ми, отрупан с цвят,
самотен чезна в скръб безбрежна
и чакам своя край нерад.*

*Така от късен хлад попарен,
през зимата на клон безлист,
от вихри люшкан в ад кошмарен
трепери сам останал лист.*

А. С. Пушкин
Превод от руски — 2011 г.

* * *

*Ако животът те измами,
не се сърди и не тъжи!
Повярвай! По-щастливи дни
ще дойдат с веселби голями.*

*Сърцето в бѣдното живеи,
а всичко днешно е унило.
За миг скръбта ще избледнеи,
ще стане миналото мило.*

А. С. Пушкин
Превод от руски — 2011 г.

* * *

НОЩ

*Към теб отправен, моят нежен, ласкав глас
тревожи тишината в късен нощен час.
Печално свети до леглото ми свеца
и стихове на нежна обич аз реда —
потоци от любов към теб текат.
Очите ти пред мен на тъмен фон блестят,
усмихват се... и чувам сладкия ти глас:
„Обичам те, мой мили... и съм твоя... твоя аз!“*

А. С. Пушкин
Превод от руски — 2011 г.

* * *

СЛАВЕЙ И РОЗА

*През майска нощ в градина тиха с нежен глас
под роза влюбен славей пее във захлас,
но тя не слуша химна му и горделива,
безчувствена, над любовта му се надсмива.*

*Не пееш ли ти тъй на хладна красота?!
Поете, вразуми се! Не те чува тя.
Стремиш се към жена, бездушна и суетна,
цъфти пред теб, зовеш я — тя е безответна!*

А. С. Пушкин
Превод от руски — 2011 г.

* * *

ТАЛИСМАН

*Там где плиска океана
върз пустинните скали,
где блести луна засмяна
в сладки вечерни тъми;
где в харемите наслада
вкусва мюсюлманът с дни,
там маггьосница с отрада
талисман ми подари.*

И ми каза с ласка мила:

*"Талисманът ми пази!
Има той магична сила,
обич в него се таи.
От недъзи, болки, рани,
от тайфуни и беди
той не може да те брани,
ни от смърт да те спаси.*

*Дарове от Ориента,
няма как да ти даде,
от порока сто процента
няма да те отърве.
От изгнание в чужбина
няма да те върне той,
в скута топъл на роднина
да намериш свят покой.*

*Но ако очи коварни
те пленят с неискрен зов
или в мрак очи невярни
те целунат без любов,
талисманът ми тогава
от сърдечните тъги,
от измама, от забрава
ще те брани и спаси.*

А. С. Пушкин
Свободен превод от руски — 2011 г.

* * *

На Дорида

*Любим съм, знам. Духът от вяра се нуждае.
Не! Милата ми лицемерие не знае.
Във нея всичко е открито: нежна жар,
девическа свенливост — мил безценен дар,
на думите приятната небрежност
и имена гальовни на детинска нежност.*

А. С. Пушкин
Превод от руски — 2011 г.

* * *

*Отстъпила пред похотта Аглая,
но нейният любовник, слаб и блед,
безсилен се показал и накрая
задъхан се задоволил с поклон.
„Мосю, защо, кажете, като лед —
му рекла тя с вискокомерен тон,
видът ми ви смразява и каква
причина тук се крие? Отвръщение?“
Той смънкал: „Боже мой! Не е това.“
„Излишък от любов?“
„Не! От уважение!“*

А. С. Пушкин
Превод от френски — 2011 г.

* * *

ДЕСЕТАТА ЗАПОВЕД

„Не пожелавай чуждите блага!“ —

*ти, Боже тѣй ми повеляваш;
но сили имам ли, как преценяваш,
на чувствата да устоя?*

*Съседа да обида, не желая,
с респект го гледам и ценя,
не искам крепостните му села,
от вола му не се нуждая.*

*За всичко негово съм глух и сляп —
пари, богата къща, стока...
Но ако има сладка, черноока
слугиня... Боже, аз съм слаб!*

*Ако съпругата му е красива
и с мили ангелски очи,
о, Боже праведни, прости ми ти,
за завистта ми нечестива.*

*Сърцето чужда заповед не трай.
На мъки кой не се обрича?
Кой може ближния да не обича?
Как Рая да не пожелай?*

*Въздишам, гледам, чезна и копнея,
но на честта си аз държа.
Без смелост грешна лъст да утоля,
мълча... и тайно вехна, крея!*

*А. С. Пушкин
Превод от руски — 2011 г.*

** * **

ОБЛАК

*О, облак последен от стихнали бури!
Самотен се рееш из ясни лазури
и своята сянка унила прострял,
облѣхваш сияйния ден със печал.*

*Доскоро небето покрил с наметало,
ти с трясък и гръм го разтърсваше цяло
и с мълнии страшни от всички страни
земята исъхнала с дъжд напои.*

*Но стига! Отивай си! Бурята стихна,
природата свежа под теб се усмихна
и галец листята живителен бриз
те гони спокойно в небесната вис.*

А. С. Пушкин
Превод от руски — 2011 г.

* * *

ЖЕНИХ

*Една търговска дъщеря —
Наташа, се затрила.
След три дни в къщи си дошла
и паднала без сила.
Кахърни майка и баща
я питали, где е била.
Тя плаче и въздиша,
трепери, едва диша.*

Тревожили се месец, два...
Накрая се предали,
но тайната ѝ за беда
така и не узнали.
Тя станала като преди
засмяна, с розови страни,
пред портата седяла
и с дружки си играла.

Веднъж пред портата така
спокойно с тях стояла,
и тройка с дива бързина
по пътя се задала.
Младеж стоял непоклатим,
конете си завил с килим;
команди им издава,
с камшик ги направлява.

Той приближил и я видял.
Наташа го съзряла.
Той като вихър прелетял
тя смъртно пребледняла.
„Това е той! Познах го! Той!“ —
надала тя неистов вой,
към къщи полетяла,
„Спасете ме!“ — крещяла.

Обзела близките печал,
поклащали главите.
Баща ѝ: „Мила, бих желал
да споделиш бедите.
Кой те обиди ни кажси!
Какво те мъчи и гнети?“
Наташенка оклюмва,
ни дума не продумва.

Сватовница на сутринта
дошла в момински двори;
Наташа щедро хвали тя,
с баща ѝ тъй говори:
„Аз виждам стоката у вас,
но купувачът е у нас,
левент красив, разумен,
добър и сладкодурен.

Богат е и пред никой той
в поклон гръб не превива...
с болярски качества без брой —
момчето си го бива.
Жена си с кожено палто,
със перли, с пишно облекло,
и с пръстени от злато
ще надари богато.

Видял я вчера на езда,
с другарки да играе
и с хубост в миг успяла тя
ума му да замае.“
На прага сватята седи,
за сватба доводи реди...
А бъдната невеста
мълчи край тях злочеста.

Съгласие бащата дал,
направили годежа —
Наташа в църква под воал
ще влезе със младежа.
Момата в ранни младини
с мъж трябва да се задоми,
огнище да му свие,
с деца да се сдобие.

А до стената с шепот плах

гърба си тя опряла,
избухнала във плач и в смях,
и се разтресла цяла.
Към нея сватята търчи,
с вода студена я пои
и плисва пълна чаша
в лицето на Наташа.

А тя добила ум и сваяст,
им рекла по неволя:
„Добре! Ще ви послушам аз,
да бъде вашта воля.
Жениха доведете тук,
печете хляб, месо, суджук
и пчелен мед вадете,
но и Съд призовете!“

БАЩАТА:

„За теб Наташа, ангел мой,
аз всичко ще направя!“
Голяма сватба вдигнал той,
тъй както подобава.
Почтени гости надошли —
шеги, закачки, веселби,
другарки пеят, плачат,
летят шейните, скачат...

Женихът скоро там дошел,
звънят, трещят стакани,
с наздравница черпак поел
сред гостите пияни.

ЖЕНИХЪТ:

„Защо, приятели добри,
невестата ми днес мълчи
и ни яде, ни пие —
каква ли мъка крие?“

ГОДЕНИЦАТА:

„Ще ви разкрия най-подир
аз своята неудача,
защото нямам вече мир
и денонощно плача.

Кошмар сънят ми тих смути.“

Баща ѝ: „Сън? Какъв? Кажу!
Я обясни, какво е,
дете любимо мое!“

"Сънувах — обяснила тя —
гора непроходима;
бе късно, светеше луна
през облак едва зрима.
Загубих се сред пустошта,
и страх душата ми скова,
дочувах шумолене
на борове край мене.

И изведъж отпред тогаз
изникна горска къща;
на входа тропях, виках аз,
но никой не отвърща.
Врата открянах... Гледам там
мъждука свец във хол голям
и вред сребро и злато,
и пишно, и богато.

ЖЕНИХЪТ:

„Чудесен сън,! Вещая той
брак с бъдеще богато.“

ГОДЕНИЦАТА:

„Почакай, господарю мой!
Аз на сребро и злато,
на кърпи, платове, брокат,
на плюш, килими с пъстър цвят
цял час се наслаждавах

и им се удивлявах.

*Но ето чух младежки глас
и тропот на копита;
врата притворих, клекнах аз
зад печката прикрита.*

*И чувам още гласове —
видях дванадесет мъже
и с тях и гълъбица,
красавица девица.*

*Нахлуха шумно изведнаж,
иконата закриха,
насядаха без «Отче наш»
и шапки не свалиха.*

*На лично място — по-стар брат,
отдясно — втори брат, по-млад,
отляво — гълъбица,
красавица девица.*

*Гълчава, песни, смях и звън,
разпуснато безделие...“*

ЖЕНИХЪТ:

*„Че не е страшен твоят сън,
вещае той веселие“.*

ГОДЕНИЦАТА:

*„Постой, не съм свършила аз.
Измина може би цял час,
гуляят им бушува,
девойката тъгува.*

*Не пие, не яде... мълчи,
поток сълзи пролива,
а братът старши нож върти,
във нея поглед впива.*

*И изведнъж с див бяс в очи
той хвана нейните коси,*

*ръката ѝ отсече,
девойката посече.“*

*„Небивалици са това —
женихът обяснява, —
но не тъгувай, спри плача
и имай с нас забава!“
„А от чия ръка, кажи,
е този пръстен? Погледни!“ —
Наташа тъй мълвяла
и пръстена въртяла.*

*Той затреперил, пребледнял...
Наскачали мъжете.
И заповед Съдът издал:
„Убиеца хванете!“
Злодеят там бил заловен,
осъден и обезглавен.
Прослави се Наташа
и приказката наша!*

*А. С. Пушкин
Свободен превод от руски — 2011 г.*

** * **

ПРОСЯК

*Пред храма божии, свел глава,
стоял и просил подаяние
бедняк съсухрен, жив едва
от глад, от жажда и страдание.*

Къс хляб той молел, полусляп,

*със взор излъчващ мъка жива
и някой камък вместо хляб
сложил в ръкатз костелива.*

*Тъй аз те молах през сълзи
за любовта ти на колене.
Тъй безсърдечна беше ти —
без жал се подигра над мене.*

М. Ю. Лермонтов
Превод от руски — 2011 г.

* * *

БОР

*Бор в дивия север стои единак
на голия връх на скалата
и в дрямка унесен, покрит с преспа сняг
лениво се люшка и мята.*

*Сънува, че в южна далечна страна,
там слънцето гдето изгрява,
красавица палма сама на скала
расте сред пустинна жарава.*

М. Ю. Лермонтов
Превод от руски — 2011 г.

* * *

СЪН

*Сред бял ден в Дагестан с димяща рана
лежах с куршум в гърдите си в несвяст
и в зноя летен, с плът във кръв обляна,
без звук, без стон, не се помръдвах аз.*

*Лежах на пясъка сам в долината
и слънцето ме жареше без жал,
блестяха скални върхове в позлата
над мен, но сън мъртвешки бях заспал.*

*Сънувах аз огънове под звездите,
вечерен пир във родната страна,
край мен девойки със цветя в косите
говореха във шумна веселба.*

*Но в разговора им не се включила,
седеше там умислена една
и в мрачен сън, душата ѝ унила,
Бог знай, защо, тъгуваше сама.*

*Присънваше ѝ се кошмарна сцена —
трупът познат лежеше в Дагестан...
Димеше още раната студена
и кръв струеше като чер катран.*

М. Ю. Лермонтов
Превод от руски — 2011 г.

* * *

ПО ГЪОТЕ

*Високо планините
спят в мрака на ноща,
а долу низините
са пълни със мъгла.*

*Без прах, чист пътят дреме,
не трепва лист дори...
Почакай, в скоро време
ще наидеш мир и ти!*

М. Ю. Лермонтов
Превод от руски — 2011 г.

* * *

*Сам потеглям в нощ небесно синя,
пътят каменист блести в мъгла.
В Бог се вслушва тихата пустиня
и звезда говори със звезда.*

*В небесата е спокойно, чудно!
Спи земята в ярка синева.
А защо ми е тъй болно, трудно?
Що ли чакам? За какво тъжа?*

*Веч не чакам нищо от живота
и за миналото нямам жал,
търся свобода и мир с охота —
сън дълбок, забрава бих желал.*

*Но не хладен сън във гроб-могила,
искам да заспя навек така,
че в гръдта да дреме жива сила
и с дъха да се издига тя.*

*За любов глас сладък да ми пее,
ден и нощ да гали моя слух,
тъмен дъб над мен да зеленее,
с шумолене, като шепот глух!*

М. Ю. Лермонтов
Превод от руски — 2011 г.

* * *

АНГЕЛ

*Сред нощ в небесата летял ангел бял
и песен божествена пял;
и облаци рой, и звезди и луната
се вслушвали в песента свята.*

*Той пял за душите безгрешни, отвъд,
блаженстващи в райския кът.
За бог всемогъщи той искрено пеел
и чисти възхвали лелеел.*

*Той носил в ръцете си млада душа
към свят на сълзи и тъга;
и в тази душа песента му красива
останала — няма, но жива.*

*И пълна с желания, дълго в света
копняла и чезнела тя.
Уви! Не заместили химните звучни
онез земни музики скучни!*

М. Ю. Лермонтов
Превод от руски — 2011 г.

* * *

*Русия мръсна, сбогом! С векове
страна на роби и на богове,
и вий мундири, стражи на властта,
и ти, народ, покорно свел глава.*

*Възможно ли е да се скрия аз
от твоите паши далеч в Кавказ,
от тяхните всевиждащи очи,
от тяхните всечуващи уши?!*

М. Ю. Лермонтов
Превод от руски — 2011 г.

* * *

АРФА

*Когато с битието кратко се простя,
когато над праха ми плъзне мъх зелен,
ще бъда само звук във твоята уста —
неясна сянка в спомена за мен.
Кога приятели на пир се съберат
и в тоста си пропуснат да ме споменат,
тогава простата ми арфа ти вземи —
тя бе другар на моите мечти.*

*Срещу прозореца я увеси, така
че с нея вятърът да свири и звъни
и с нежни песни да му отговори тя —*

*далечно ехо от щастливи дни.
Но звънката ѝ струна твоята ръка
не ще успее да разбуди от съня,
защото тоз, що за любов ти беше пял,
сън непробуден вече е заспал.*

М. Ю. Лермонтов
Превод от руски — 2011 г.

* * *

ОБЛАЦИ

*Облаци, вечно витаещи странници,
перли в небесната шир заблестели,
бързате вий, като мене изгнанници,
в луд бяг от север на юг полетели.*

*Кой ви преследва? Съдбовно решение?
Завист потайна ли? Злоба открита?
Или ви мъчи вина, престъпление
и от другар клевета ядовита?*

*Не, вам доскучаха ниви безплодни...
Чужди за вас са любов и страдание;
вечно студени и вечно свободни,
няма за вас без родина изгнание!*

М. Ю. Лермонтов
Превод от руски — 2011 г.

* * *

СКАЛАТА

*Златен облак над гръдта ноцува
на скала гигантска, монолитна;
в ранно утро с нея се сбогува
и игриво из лазура литна.*

*Но остави влага той високо
на скалата в маранята синя
и сама, замислена дълбоко
тя заплака в тихата пустиня.*

М. Ю. Лермонтов
Превод от руски — 2011 г.

* * *

ЖЕЛАНИЕ

*Защо не съм птица аз, врана в степта,
подобно на таз прелетяла сега?
Защо да не мога в небесната шир
сам тъй да се рея на воля безспир?*

*Кръжил бих на запад над тучни лъки,
там гдето живяли са моите предци,
где в замък старинен, на хълма зелен,
забравен почива прахът им свещен.*

*Виси на стената семейният щит
и мечът им боен, в ръжда цял покрит;
с крилата си, пърхайки в полет над тях,*

избърсал бих с почит столетния прах.

*И арфа шотландска, докоснал едвам,
с разстоени струни би звъннала там,
и приказки би ми разказала тя
за войни и битки в онез времена.*

*Напразни мечти! Безполезни молби!
Съдбата сурова не ще се смилу.
На хиляди мили от онзи скъп кът
безкрайни моря и реки ни делят.*

*Последен потомък от славни бойци,
увяхвам, заточеник, в чужди земи;
аз тук съм роден, но съм с чужда душа...
О, Боже, защо не съм врана в степта!*

М. Ю. Лермонтов
Превод от руски — 2011 г.

* * *

СОНЕТ 18

*Дали със летен ден да те сравня?
Ти с външност си по-мила, по-сияйна;
обрулва вятър майските листа
и пролетта е много краткотрайна.
И често жари слънцето над нас,
понякога зад облаци се скрива;
по зла съдба или по висша власт
увяхва красотата и загива.
Но вечна ще е твойта красота
и все така без възраст ще младееш,*

*и няма да те обсеби смъртта,
защото ти в стиха ми ще живееш.
И докато на този свят го има,
не ще увехнеш с неговата рима!*

У. Шекспир
Превод от английски — 2011 г.

* * *

СОНЕТ 130

*Очите ѝ не са слънца; с корали
не мога устните ѝ да сравня;
гърдите ѝ са смугли, а не бяли
и черна тел е нейната коса.
Видял съм рози пъстри, ароматни,
но рози бузите ѝ не красят
и вдъхвал съм парфюми по-приятни
от онзи неин топъл дъх познат.
Обичам как говори и нехая
на музиката нежна, за звука;
богините как шестват, аз не зная,
но знам как с бодра стъпка стъпва тя.
И, Боже, мисля, че е несравнима
с онези хвалени за хубост мнима!*

У. Шекспир
Превод от английски — 2012 г.

* * *

*Уви! Очи със завист устремил назад,
без нищо да смекчи тук моята тъга,
неспирно гледам оня миг от моя свят,
във който плесна тя с криле и отлетя.*

*Аз този миг ще виждам вечно до смъртта.
Когато през сълзи извиках с пълен глас:
„Детето, дете притежавах до сега,
какво! След само миг го нямам аз!“*

Виктор Юго
Превод от френски — 2012 г.

* * *

*В спокойна вечер горко плака ти,
сълзи горчиви те обляха цяла
и болка стегна моите гърди —
кавгата ни завърши със раздяла.*

*Отлитна ти далеч. Къде? Не знам!
Мечтите ми угаснаха без краски
и изоставен аз останах сам
да страдам без любов и нежни ласки.*

*И често ходя в тих вечерен мрак
към мястото на свидните ни срещи
и в моите мечти те виждам пак,
и чувам плаحوвете ти гореци.*

Сергей Есенин
Превод от руски — 2011 г.

* * *

*Няма да се върне таз нощ хладна,
милата си не ще видя аз,
песента на славея отрадна
няма пак да слушам до захлас.*

*Отлетя таз майска нощ. Не мога
да ѝ кажа: „Спри! Върни се ти!“
Есента дойде сурова, строга,
с дъждове поройни и мъгли.*

*В хладна гръд стаила обич нежна
милата ми в гроба кротко спи
и не може бурята метежна
да разбуди нейните очи.*

*Песента на славея замлъкна,
той в земи далечни отлетя...
В нощната прохлада сам се мъкна
и тъгувам с плачеща душа.*

С. Есенин
Превод от руски — 2011 г.

* * *

МИСЛИ

*Мисли нерадостни, мисли студени,
мисли горчиви — тормоз безпощаден,
мисли от щастие вечно лишени,
спътници в моя живот безотраден.*

*Мисли, родили жестоки мъчения,
мисли нещастни — пустини безводни,
мисли, донесли сълзи, огорчения,
мисли, политнали волни, свободни.*

*Защо вий мъчите гръд изнурена,
защо подрязвате моите крила?
Защо подбуждате плътта сломена
пак за борба в непрогледна тъма?*

*Огънят тлеещ не ще съживите.
Късно е веч, мисли празни, негодни.
Болки сърдечни не ще облекчите —
мисли безжизнени, болни, безплодни!...*

*С. Есенин
Свободен превод от руски — 2011 г.*

** * **

НОЩ

*Денят превали, в нощ прерастна,
притихна шумната вълна,
зад хълма слънцето угасна,
луната над света изгря.*

*Бълбука ручей в долината,
разнежена го слуша тя.
Омайва славеят гората —
приспива я със песента.*

Реката бреговете гали

*с тих шепот, слуша песента,
а весело листя развяли
тръстики шумолят едва.*

С. Есенин
Превод от руски — 2011 г.

* * *

ВЕЩИЦА

*Разрошена страшна, с коса побеляла,
тя смело се стрелва, парцали развяла.*

*Уплашена стихва ноща в тъмнината,
със шалове облак закрива луната.*

*Развихря се вятър, свисти, грозно пее,
в затънтен, гъст, непроходим лес вилнее,*

*заплашва еловите клони чупливи.
Прикриват се бухали с крясъци диви.*

*Звездите примигват зад облаци гъсти,
тя маха в закана съсухрени пръсти*

*и волно кръжи с вихри бесни, сърдити;
висят от косите ѝ змии в кръг свити.*

*Под звън на елите тя с кикот танцува...
Разтърсен от гръм черен облак отплува.*

С. Есенин
Свободен превод от руски — 2011 г.

* * *

*Сбогом друже! Твоят лик любим
е в гръдта ми с дружбата ни свята,
писано е да се разделим
и се срещнем горе, в небесата.*

*Сбогом, друже! Без плач, без тъга,
без презръдка, без прощално слово...
Не е ново нещо днес смъртта,
но и да живееш не е ново!*

С. Есенин
Превод от руски — 2012 г.

* * *

СИРАЧЕ

*Маша, кръгла сиракиня
с мащеха живее зла.
Тя момичето измъчва,
кара ѝ се без вина.*

*И доведената щерка
с Маша лошо се държи;
плаче Маша тихомълком,
скришом ронейки сълзи.*

*С дръзки думи не отвърща
и тормоза им търпи,*

*а сестрицата отбива
кандидатите момци.*

*Злата мащеха отнела
Машиният нов сукман,
ходи Маша, поглед свела
пред момчетата от свян.*

*Ходи в стари дрехи с крџпки
от износен евтин плат,
а гердани по сестра ѝ
с обеци дрџнчат, лџщят.*

*Маша нов сукман ушила
от парчета плат сама
и забрадила със синя
кџрна своята глава.*

*Иска ѝ се да отиде
в цџрква с новия сукман;
плахо мащехата моли
да ѝ подари гердан.*

*Ала тя с нескрита злоба
„Вџн!“ — ѝ креснала, така
че молбата ѝ замряла
на сирашките уста.*

*С плач навџн излезла Маша.
Где да иде? Сам сама?
В гробището? Гробџт майчин
не ще найде под снега.*

*Вџн фџртуната, полето
бе покрила с бял саван;
пџтят с трапища дџлбоки
цџл бе от снега заслан.*

*На верандата се спряла,
с болка в своята немощ,
а край нея вие вятър,
а наоколо е нощ.*

*Плаче Маша, дъх стаила
в ъгъл свита на студа
и подсмърчайки, с ръкава
бърше мокри бузки тя.*

*Плаче Маша. Застудява,
дядо Мразко се гневи,
а от милите очички
капят бисерни сълзи.*

*Месец из-зад тъмен облак
с ярка светлина изгрял.
Гледа тя — на пода леден
някой перли рзпилял.*

*И от щастие безмерно
там приклепнала сама
и с ръце от студ сковани
перлите събрала тя.*

*Машенка резето дръпва,
и врата отваря в миг
а от преспа сняг към нея
тича беловлас старик.*

*„Ей, красавице, почакай!
В този сняг и зимен мраз,
на верандата, тук нейде,
перли съм забравил аз.“*

Маша със тревога скрита

*му отправя поглед плах
и запъвайки се, рекла:
„Аз в престилка ги събрах.“*

*От престилката свенливо,
скривайки лице с ръка,
перлите на пода леден
тя изсипала сама.*

*„Спри, дете, не ги изсипвай! —
благо старецът мълви —
тези перлени герданаи
са за теб, вземи ги ти!“*

*Маша радостно се смее
с бяло-румени страни,
а старикът мил до нея
с нежни думи я теши:*

*„О, дете, видях, видях аз
колко сълзи ти проля
и как мащехата злобна
те изгони от дома.*

*А сестра ти със злорадство,
в къщи решейки коси,
се надсмиваше над тебе
и над твоите беди.*

*На верандата ти плака,
а навред бе студ и мраз,
твоите сълзи превърнах
за награда в перли аз.*

*Зарад тебе, рожбо мила,
зарад твоя живот клет,
майката и дъщерята*

замразих с дъх хладен в лед.

*Ето моята награда
за потоците сълзи...
Аз, нали добър съм, Маша,
Дядо Мраз съм аз, нали?“*

*И изчезнал той безследно.
Перлите прибрала тя,
постояла вѣн, накрая
се прибрала у дома.*

*Сутринта на гроба рано
тя разровила снега;
по туй време кралска свита
за сватосване дошла.*

*Кралят заповед им връчил —
вред по цялата страна
да вървят и му намерят
хубавица за жена.*

*Скоро Машенка видяли,
заговорили я те;
тя на мъртвите решила
храна първо да даде.*

*И направила тих помен,
стихнала моминска жал.
С Маша, кръглото сираче
кралят руски се венчал!*

*С. Есенин — 1814 г.
Свободен превод от руски — 2011 г.*

** * **

STREPŃJA^[2]

*Не! Не казвай нищо! От далеч желая
с обич да се вирам в твоите очи;
не в самата среща, чудната омая
е докато чакаш и предвкушваш ти.*

*Не! Не казвай нищо! По-опиянява
онзи сладък трепет, чезнене, копнеж...
Всичко е по-скъпо в твоята представа,
докато го търсиш, гониш и зовеш.*

*Не! Не казвай нищо! И недей ме пита!
Само от далеч звездата тъй блести.
Само от далеч света следим с възхита.
Не! Не приближавай твоите очи!*

Десанка Максимович
Превод от сръбски — 2012 г.

* * *

БУРЯ

*Дълго не отстъпи Любошка-съседка.
Най-накрай прошепна: „В парка знам беседка,*

*щом настъпи мрак — разбираш ме, нали?“
Цял ден страдах, чаках нощните тъми.*

Кръв младежка вреше. — Не! Не бе шега!

В облаци небето злобно притъмня.

*Гледах и не вярвах... Гръмна изведнъж...
Като из ведро записка силен дъжд.*

*Тръгнах, смръщил везди, с мисли мрачни, зли.
Няма днес да има среща... Забрави!*

*Чудо ще е, ако Любошка страхлива
дойде в тази буря страшна, дъжделива;*

*вярвам, че не би се спряла пред дъжда,
ако..., но до там обича ли ме тя?*

*Без надежда стигнах тъмната беседка,
спрях се и съгледах Любошка-съседка,*

*мокра до костите, зъзнеца сама —
моя грижа беше да я изсуша.*

*Затова след туй събитие голямо
като чуя буря, се подсмивам само.*

*Н. Некрасов
Превод от руски — 2011 г.*

** * **

ЧЕТИРИТЕ ГОДИШНИ ВРЕМЕНА:

ПРОЛЕТ

*И ето пак пристигна пролетта!
Жужат пчелички, птици са запяли.*

*Потоци ромолят, цъфтят цветя;
зефир полъхва, с топъл дъх ги гали.*

*Отеква гръм и облак тъмен плащ
отмята от просторите небесни.
Изгрява слънце и в деня кипящ
пак птиците запяват нежни песни.*

*Стадата дремят. Кучета край тях
ги пазят в пъстроцветните ливади.
Зелени вейки шумолят едва...*

*Гайдари свирят с гайди, в шум и смях
танцуват нимфите с овчари млади —
на воля тържествува пролетта.*

Антонио Вивалди
Свободен превод от английски / италиански — 2013 г.

* * *

ЛЯТО

*Едва вървят стадата в летен зной...
На слънце камък и дърво се пукат.
Изгаря борът. В глухия покой
гугутки гукат, кукувици кукат.*

*Полъхва бриз, но страшен северняк
врълхита скоро, настрана го лашка...
Овчарят виждащ в облаците враг,
трепери за реколтата селяшка.*

Страхът пред бурята го е лишил

*от отдих за краката уморени;
комари и мухи кръжат навред...*

*И среща той вестта смирен, унил —
нивята от градушка покосени,
са сринали бедняшкия късмет.*

Антонио Вивалди
Свободен превод от английски / италиански — 2013

Г.

* * *

ЕСЕН

*Празнуват с танци, с песни в късна есен
селяци с Бакхус щедър урожай,
и в царството му не един понесен,
със сън завършва пищния гуляй.*

*А други, още жадни за забава,
се радват на сезона до среднощ,
ала и тях умората слетява,
заспиват сладко, капнали, без мощ!*

*На сутринта, като изгрей зората
на лов потеглят хрътки и ловци;
дивеча гонят, хванали следата,
стрелби и глъч се чуват, рог търби...*

*Уплашен, изтощен, до смърт ранен,
накрая звярът пада покосен.*

Антонио Вивалди

Г.

* * *

ЗИМА

*Трепериш ти на хлъзгавия сняг,
пред теб свирепо духа севернякът;
подскачаш без да спреш от крак на крак,
за да се стоплиш, а зъбите тракат.*

*И си представяш, че навън вали,
а ти седиш пред топлата камина...
И предпазливо стъпваш, да не би
да паднеш върху ледната пъртина.*

*Пързалката гъмжи от веселба,
пропуска се под кънките ледът
и падат, стават възрастни и млади...*

*А ветровете духат у дома,
врати, стени... не могат да ги спрат.
И зимата е време за наслади.*

Антонио Вивалди
Свободен превод от английски / италиански — 2013

Г.

* * *

SONNET D'ANVERS

*Една житейска тайна в себе си тая —
любов от поглед пръв родена, ала вечна,
но тази, в чийто плен е моята душа,
не знай, че се топя в агония сърдечна.*

*Уви! Пред нея минах незабележим,
самотен бях и съм, измъчван от дилема;
животът ми така ще мине яко дим,
без смелост да поискам, нито пък да взема.*

*А нежна, сладка, тя от Бога сътворена,
върви по своя път, нехаеща за мен
и тъй ще чезна от любов несподелена...*

*Когато прочете тез пламенни куплети,
пропити с нея, ще попита с глас студен:
„Коя е таз жена?“ И няма да се сети.*

Феликс Арвер
Превод от френски — 2013 г.

* * *

*Защо говориш, друже, под такъв секрет
за любовта си в миг родена, но безкрайна?!
И чезнеш в безнадеждност, от печал обзет,
че тя не знае за сърдечната ти тайна.*

*Не! Ти не си останал незабележим.
Не си самотен бил, измъчван от дилема.
Понякога и този, който е любим,*

и той не иска нищо, нито нещо взема.

*Понеже бог сърце горещо ни е дал,
приятно е да чуем в радост и в печал
след стъпките ни нежен шепот да витае...*

*А таз, за вярност дала някому обет,
ще разбере зова на тъжния сонет,
на нея посветен..., но няма да признае!*

Неизвестен автор
Превот от френски — 2013 г.

* * *

*Ти, мили мой, ме забавляваш с твойта тайна
за любовта си в миг родена, но безкрайна;
наивна мисъл днес душата ти терзае,
че тази, за която страдаш, тя не знае.*

*Да би край мене минал, би бил забелязан,
не би се чувствал с мен от самотата смазан.
Във теб, любезни, е към щастието ключа
и аз, ако не искам, няма да получа.*

*От мен го запомни, жената се нуждае,
възлюбеният да я хвали и ласкае,
след себе си да чува нежната му лира!...*

*Не я упреквай ти за чувствата ѝ „ледни“,
защото не е тя, приятелю мой бедни,
а ти, да, ти си този, който не разбира!!!*

Неизвестен автор
Превод от френски — 2013 г.

* * *

*Не може, скъпи, любовта да трае вечно!
Един ден дай покой на твоята душа
и забрави страданието си сърдечно!
От него да те излекувам бих могла.*

*Едно добро момче не може да остава
незабелязано, да чезне в самота;
Ела във моя skut за сладостна забава,
каквато ти не си получил до сега!*

*Ще ти покажа аз от първата ни среща,
че съм чаровна, с пищни форми и гореща —
ни скромна, ни светица ... и не се кълня,*

*да бъда вярна. Любовта не знае плен.
И спомнил си за мен, ще кажеш някой ден:
„Таз влюбена... Какво момиче беше тя!!!“*

Неизвестен автор
Превод от френски — 2013 г.

* * *

*„Не носих дълго скрита в своята душа
безумната си обич, в кратък миг родена;
от луда страст обзет, не можех да мълча —
разбра за любовта ми цялата вселена.*

*Край нея не останах незабележим,
не в самота изпитах щастие упойно,*

*в прегръдките ù се почувствах мъж любим,
и нещо щом поисквах, получавах двойно.*

*Бог не напразно с хубост, с чар я е създал;
върви по своя път, тя — ангел нежен, бял
и слуша влюбен шепот и в съня си даже...*

*Когато прочете тез мили стихове
на нея посветени, знам, ще разбере,
че тя е таз жена..., но няма да го каже.“*

Неизвестен автор
Превод от френски — 2013 г.

* * *

*Платното с рамката ми имат своя тайна —
пейзаж вековен, но в един миг уловен.
Поле ли, езеро ли съм? Мълча незнайна.
Не бе създателят ми също убеден.*

*Уви! Той неизвестен мина по земята,
с мен, в глуха самота, за близост закопнял;
и се прости завинаги накрай с мечтата
похвала да получи, камо ли медал.*

*Туристите, в крак със съвременната мода,
ме отминават, глухи за екскурзовода...
Без отзвук глъхне моят вик пред мен да спрат!*

*Накрая в бара, взели пълни халби с пиво,
ще се попитат, пиейки благочестиво:
„Какъв е тоз боклук“... И не ще разберат.*

Жан Годецки

Превод от френски — 2013 г.

* * *

ЛОРЕЛАЙ

*Не зная какво означава
сърдечната моя тъга;
легенда в ума ми изплава,
от времена древни дошла.*

*Преваля денът в долината,
Рейн тихо бълбука, шепти,
планински връх грее в позлата,
облян от златисти лъчи.*

*Девојка със хубост прочута
сама на скалата седи,
златеят по нея бижута
и реши тя златни коси.*

*Със златен тя реши се гребен
и пее ли, пее в захлас,
а нейният глас е вълшебен,
омайва с магическа власт.*

*Задава се лодка в реката,
от чудната песен пленен,
лодкарят отпуска веслата
и гледа върха, удивен.*

*От речния вихър понесен,
намира той там своя край...
Към гибел със своята песен*

go тласка така Лорелай!

Хайнрих Хайне

Превод от есперанто / английски — 2014 г.

[1] Данте, Петрарка... ↑

[2] Streпnĵa — тревога, беспокойство; в с случая — копнеж? ↑

Издание:

Автор: Борис Младенов — Young

Заглавие: С лира и слушалка

Издание: първо

Година на издаване: 2019

Тип: поезия

Националност: българска

Печатница: ИД „Принт“ ООД

Редактор: Адриана Димитрова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10395>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.